

о. Ігор ЦАР

ЧУДЕСНІ ДАРУНКИ ВІД МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Видання друге (доповнене), Львів, 2002

Бо я українець з діда-прадіда. А церкву нашу і святий наш обряд полюбив я цілим серцем, присвятивши для Божої справи ціле своє життя.

Митрополит Андрей Шептицький

Нехай Всевишній Бог заплатить вам за вашу християнську любов до свого душпастиря-Митрополита, а він в заміну жертвує вам свої молитви до смерті. Щодня про вас буде пам'ятати, а коли Бог покличе його перед Свій суд і в безконечному Свому милосерддю непотрібного слуги не відкине від Себе, тоді й в тамтому житті, що є щойно правдивим життям, обіцяю за вас молитися і випрошувати з неба всіх дарів, потрібних до дочасного життя, й усіх ласк, потрібних до вічного спасіння.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа нехай буде з вами, Браття, Амінь.

2.08.1935 р.Б. АНДРЕЙ Митрополит

Мої дорогенькі! Прийшов час від Бога прославити славою святих Слугу Божого Митрополита Андрея Шептицького – того пастиря, котрий життя своє віддав заради спасіння змученого, поневоленого українського народу і страждальної Церкви. Україна та весь цивілізований світ низько схиляє свої голови перед генієм Христової віри ХХ-го століття. Нема на земній кулі української родини, де б не знали про Великого Митрополита. Мусимо зробити все, щоб цілий світ пізнав, якого Великого Сина для усього людства народила українська земля. Це потрібно робити для того, щоб правда Божа восторжествувала над злом, щоб майбутні покоління, які прийдуть за нами, перемагали у християнській боротьбі, наслідуючи праведне життя Митрополита Андрея Шептицького.

Народився Роман Шептицький 29.07.1865 р. у с.Прилбичі Яворівського р-ну, що на Львівщині. Його батько, граф Іван Шептицький, походив з давнього боярського роду і зібрав найбільшу на той час колекцію творів українського мистецтва. Любов до Бога і України прищеплювалась вже з дитячих літ. А приклад було з кого брати. З роду Шептицьких вийшли такі церковні діячі, як Варлаам – єпископ Львівський (1710-15 р.), Атаназій – Митрополит Київський і всієї України (1729-46 р.), який разом з Левом – єпископом Львівським, Галицьким і Кам'янець-Подільським (1748-79 р.) збудував Собор св. Юра у Львові, Атаназій – єпископ Перемишльський (1762-79 р.) та інші. Мама, Софія, походила з родини Фредрів. У документах знаходимо, що два великі українські землевласники брати Фредри вперше згадуються ще у ХІІІ-му столітті. Отож, дух славних предків передавався і Романові Шептицькому. В його серці горів вогонь любові до Бога, рідного обряду і розп'ятої України. Заради цього він був готовий на все, – і навіть віддати життя.

Для досягнення цієї найблагороднішої мети молодий Роман вибрав тернисту дорогу. У 1888 р. разом зі своєю мамою він прибув до Риму і 24 березня на приватній аудієнції в Папи Лева ХІІІ виявив бажання стати монахом Чину Святого Василія Великого. Папа, зворушений до сліз таким рідкісним покликанням до чернечого життя, сказав: “Синку, ти вибрав кращу частку!”. Через рік молодий чернець з прибраним іменем Андрей став доктором права, а 3.09.1892 р. був висвячений на священника. Згодом одержав ступінь доктора богослов'я і філософії, а 17.09.1899 р. став єпископом Станіславським. Через рік його призначено

Митрополитом Галицьким, Архиепископом Львівським та Кам'янець-Подільським. У 1908 р. дістав від Папи Пія X патріарші уповноваження.

На Галицькому престолі засів Велетенъ Духа, в широкому розумінні цього слова. Отут і розгорнулася його апостольська праця. Перш за все він добився призначення єпископа для українських поселенців США (1907 р.) і Канади (1912 р.). Висвячував і посилав священників по всіх закутках світу, де тільки була українська душа. Ставав в обороні прав українського народу, домагався відкриття гімназій та університету у Львові. Писав глибокі філософсько-богословські та аскетичні твори, знав багато іноземних мов і робив переклади творів св. отців на українську мову. Бувши графом – став монахом, а ставши Митрополитом – жив як аскет і все своє життя проходив в одній полатаній рясі. Люди дуже його любили і поважали, навіть діти писали до нього листи. Вже будиши паралізованим, Митрополит Андрей відвідував на візочку сиротинці і роздавав дітям дарунки. Своєю простотою і вбогістю, мудрістю і смиренням притягав до себе всі верстви населення, широко розгортаючи церковну і національно-культурну працю. Це був Мойсей українського народу, а також великий сподвижник ідей нашого українського священномученика Йосафата. Ризикуючи власним життям, не раз їздив у глиб Росії і Білорусії, щоб організувати працю російських і білоруських католиків східного обряду. Широко впроваджував у життя ідеї Святої Унії – об'єднання Східної і Західної Церкви, щоби був один пастир і одне стадо (Ів. 10:16). За ці ідеї єдності і любові він був засуджений царським урядом у 1914р. і три роки мучився в тюрмі. Повертаючись з неволі, Митрополит Андрей взяв участь у Синоді Російської Греко-Католицької Церкви і призначив о.Леоніда Федорова екзархом для росіян греко-католиків. Екзарх Леонід горів бажанням стати мучеником і пролити свою кров за возз'єднання Церков. Бог вислухав його молитви і після тривалого тюремного ув'язнення 7.03.1935 р. о. Леонід помер у м. Вятка. Митрополит Андрей прикладав всі зусилля, щоб його канонізувати.

При будь-яких обставинах Митрополит завжди ставав в оборону знедолених. Він рішуче засуджував штучний голодомор на Східній Україні, організований більшовиками у 30-х роках, внаслідок якого загинуло понад 10 млн. українців. Виступав проти знищення православних храмів польським урядом на Холмщині, Поліссі та Волині у 1937-38 роках і через звернення до Риму добився припинення цієї підступної акції. Коли ж німецькі фашисти проводили масове знищення євреїв, написав лист-протест до Гімлера "Не убий" (21.11.1942 р.). Це був рідкісний випадок в історії. Перебуваючи під німецькою окупацією, Митрополит Андрей відважився на такий крок, хоч добре знав, що це може коштувати йому життя. Це був мужній і правдивий пастир, який жертвував своє життя заради спасіння кожної людини, сотвореної Богом.

У 1939 р. він висвятив на єпископа Йосифа Сліпого, в майбутньому великого страждальця за віру Христову, і передав йому кермо нашої Церкви. Перед своєю смертю Митрополит Андрей прорік майбутнє України: "Наша Церква буде знищена, розгромлена більшовиками. Але Ви держіться, не відступайте від віри, від святої Католицької Церкви. Тяжкий досвід, який впаде на нашу Церкву, є хвилевий. Я бачу відродження нашої Церкви. Вона була гарніша, величніша від давньої та буде обіймати цілий наш народ. Україна двигнеться зі свого упадку та стане державою могутньою, з'єднаною, величавою, яка буде дорівнювати іншим високорозвиненим державам. Мир, добробут, щастя, висока культура, взаємна любов і згода будуть панувати в ній. Все те буде, як я кажу, тільки треба молитися, щоби Господь Бог і Мати Божа опікувалися нашим бідним, замученим народом, який стільки витерпів, і щоби ця опіка тривала вічно. Прощаюсь з Вами. Будьте сильні і стійкі в вірі, витривалі і ревні в служінні Господу Богу! І більше мого голосу не почувте – аж на страшному суді!". Митрополит відійшов у вічність 1.11.1944 р. і був похований серед великого здвигу духовенства та мирян у крипті Собору св. Юра у Львові. Андрей Шептицький – це взірць справжнього українця-християнина, який віддав своє життя на вітвар Божої любові заради спасіння церкви і народу. Молімся до нього і просім його заступництва перед всемогутнім

Богом за крашу долю України, щоб наші діти в усьому наслідували життя Великого Митрополита.

Минуло багато років, як славної пам'яті Владика Филимон Курчаба поблагословив мене збирати і записувати всі чудесні оздоровлення, які стаються за посередництвом наших ісповідників віри. Де б я міг тоді подумати, що колись вийде у світ книжечка "Наш Український Миколай-Чудотворець" з 50-ма чудесними оздоровленнями, що стільки людей буде ходити на Личаківський цвинтар молитися на могилі Владика Миколая Чарнецького і одержувати такі неймовірні ласки. І ось, одного разу приходять до мене засмучена жінка і просить поради. Я сказав, що треба молитися до Чарнецького, а вона з таким запалом мені відповідає: "Я молюся до Шептицького, і він мені допомагає, можу підтвердити це письмово. Після цього я вирішив перевірити у всіх монастирях та в старих підпільних точках УГКЦ, чи нема кого, хто б молився до Митрополита Андрея Шептицького і одержав чудесну поміч. Впродовж десяти місяців, з Божою поміччю, вдалося знайти досить велику кількість тих чудесних випадків. Я відчував, що переді мною йде Ангел і відкриває людські серця, щоб розповісти про Митрополита Андрея. Того словами не передаш... Я сам почав сильно молитися до Шептицького і він мені теж допомагає. Вже багато років, відколи читаю його твори, мені здається, що немов би розмовляю з ним. Такий він близький і рідний. Я зауважив по собі і багатьох людях, що коли молишся до Митрополита Андрея, то відчувається тепло, як біля вогню грієшся, настільки близька і мила його присутність. Я дякую милосердному Богові, що покликав мене, грішного і недостойного раба свого, до написання цієї, так потрібної нашому народові книжечки.

Надіюся, що ця інформаційного змісту праця заохочуватиме людей молитися до Митрополита Андрея Шептицького і спричиниться до його прославлення серед лику святих. Також хочу подякувати всім добрим людям, які йшли мені назустріч у цій справі, а особливо тим, хто молився за мене. Всі нижче описані чудесні випадки скріплені присягою на Святому Письмі у присутності двох свідків та пароха.

СВІДЧЕННЯ

Немає бо нічого схованого, що не мало б стати явним, ані немає нічого тайного, що не вийшло б на явне (Мр. 4:22).

1. Сестра Магдаліна Дацьків, 1911 р.н., ЧСВВ, м.Львів.

Я народилася 6.02.1911 р. в с.Унів Перемиш-лянського р-ну Львівської області. В сім років залишилася сиротою і о.Йосиф Схрейверс віддав мене на виховання до монастиря у с.Словіта. Першу Сповідь і Святе Причастя я прийняла в дев'ять років з рук Митрополита Андрея Шептицького. З того часу Митрополит Андрей завжди допомагав мені у житті. У 1924 р. я закінчила 4 класи гімназії в Золочеві. Два роки навчалася приватно в учительській семінарії, але далі не змогла вчитися, бо вступила до монастиря у 1928 р., а вічні обіти зложила в 1936 р. В монастирі мене часто посилали у різних потребах до Митрополита. Я була разом з іншими сестрами в габітах, на його похороні. Страшно плакала, бо він був для мене духовним батьком. Після заборони УГКЦ комуністичним режимом я возила в 1946р. посылки до Києва ув'язненим Митрополиту Йосифу Сліпому, Архимандриту Климентію Шептицькому і о.Йосифу Кладочному. На четвертий раз мене заарештували і дали 8 років тюрми. Після ув'язнення працювала у Львові в лікарні по вул. Броневій в реєстратурі. У 1992 р. я повністю оглухла на ліве вухо і дуже переживала за це, не знала, що робити. І ось, одного разу, йдучи по вул. Жовківській до ігумені Марії Дикої, я молилася до Шептицького: "Ви, Владико Андрею, завжди мені помагали у житті, тож допоможіть мені нині, бо я нічого

не чую!”. Через годину, вертаючись назад від с.Марії і переходячи дорогу, раптом почула дзвінок трамваю. Я сильно зраділа від того і дуже дякувала Митрополитові Андрею Шептицькому, що так скоро мене вислухав.

2. Сестра Інокентія Ситко, 1913 р.н., ЧСВВ, м. Львів.

Я народилася у м.Львові. Хрестили мене у церкві св.Юра. Навчалася шість років у приватній школі Грінченка та один рік в державній – Шашкевича. У 1933 р. закінчила державну учительську семінарію. Крім української мови, володію польською, німецькою, церковно-слов'янською та російською. У 1960 р. вступила до ЧСВВ, а 24.06.1965 р. вічні обіти зложила у присутності Владика Василя Величковського, який приймав мене до монастиря. Майже 40 років займаюся перекладами релігійної літератури з польської на українську. Переклала: “Золоту книжечку”, “Дух св. Терені”, “100 посіщень Пресвятої Євхаристії”, “Монашу досконалість” св. Івана від Хреста, книжку про ікону з Туринки та інші. Сьогодні перекладаю розважання на образках, які поміщені в Біблії для дітей, та розважання духовного дитинства св. Терені від Дитяти Ісус. Працювала секретарем-машиністкою в університеті, поліграфічному інституті, педучилищі. Була переслідувана комуністичним режимом за релігійні переконання.

Колись у нашому монастирі була с. Зеновія Мельник. Це було у 70-х роках. Жила вона у Львові в с.Тетяни Будник, а по пенсію їздила щомісяця до Івано-Франківська. Одного разу, зачиняючи двері в поїзді, с. Зеновія зламала вказівний палець на правій руці. Відразу з поїзда забрали її в медпункт, де хотіли відрізати палець, який висів на шкірці. Сестра гарно грала на роялі і тому не погоджувалась на це. Вона відповіла лікарям, що попросить Митрополита Андрея Шептицького, він їй допоможе і палець буде здоровий. Лікарі їй відповіли, що коли так сильно вірить йому, то нехай їй так і буде. Притулили відламаний кусочок пальця, забинтували і сказали, що він через ніч почорніє і все одно доведеться його відрізати. Сказали їй на другий день прийти в медпункт. Сестра Зеновія сильно вірила в те, що Митрополит Андрей їй допоможе, і щиро до нього молилася. Чудесне оздоровлення сталося за одну ніч! Приходить сестра на другий день до медпункту, лікарі розбинтовують їй палець і бачать, що він вже заживає, правда трошки став коротший. Я сама не раз бачила цей палець, бо завжди 2-3 рази на тиждень ходила до с.Зеновії. Просила сестру, щоб написала про це оздоровлення до Риму. Вона сказала, що написала і послала поштою. Не знаю, чи цей лист дійшов, чи ні, бо в ті часи наша церква була в підпіллі, і всі листи перевіряли. Померла с.Зеновія 20.01.1987 р. і похована в с. Зимна Вода біля Львова.

3. У нашому монастирі була с.Марта Уграк, 1912 р.н. Ще до війни вона захворіла на виразку шлунку. Після заборони УГКЦ сестра пішла працювати в лічницю, яку колись заснував Митрополит Андрей Шептицький. В ті часи ми ходили на Службу Божу до костела, і я була свідком того, як с.Марта часто діставала приступи. В неї виразка розійшлася по цілому шлунку. Лікарі, з якими вона працювала, пропонували їй робити операцію. Сестра відмовилась і сказала, що буде молитися до Митрополита Андрея. І дійсно, в чудесний спосіб шлунок цілковито загоївся. Після цього сестра ще довгі роки жила. Про цей випадок мені особисто розповідала с.Марта Уграк.

4. Сестра Модеста Сенік, ЧСВВ, 1938 р.н., м Львів.

Я народилася в с. Лагодів Перемишлянського р-ну Львівської області. Закінчила факультет економіки Львівського сільськогосподарського інституту і 25 років працювала на педагогічній роботі. До монастиря вступила у 1966 р., а вічні обіти зложила у 1976р. В часі підпілля, коли комуністичний режим заборонив нашу церкву, а людей вчили атеїзму, я старалася якнайбільше душ пригорнути до Бога. За це була переслідувана кагебістами і дев'ять разів мене викликали на допити, але Бог завжди мені допомагав.

У нашому монастирі є с. Рафаїла-Ірина Ліпницька, 1969 р.н., яка у вересні 1994 р. важко захворіла, її поклали в госпіталь інвалідів війни та репресованих імені Юрія Липи у Винниках, де лікарі встановили діагноз: системна склеродермія з ураженням серця, легенів, нирок, шкіри і центральної нервової системи. На той час я була настоятелькою монастиря по вул. Кирила і Методія у Львові. Я особисто попросила головного лікаря п. Івана Рафалюка, щоб допоміг у лікуванні с.Рафаїли. Лікарі робили все, що було в їхніх силах, аби врятувати життя сестри. Та, на жаль, стан її здоров'я щораз погіршувався і ввечері 24.09.94 р. дійшов до критичної межі: почалися патологічні судороги, посиніли губи і пальці, а з рота пішла піна. В цей час, о 20-й годині, біля хворої чергувала наша с.Августина Костик, яка сама є лікар-кардіолог. Вона зателефонувала до монастиря і сказала мені: “Моліться, бо с.Рафаїла кінчається...”. Я тут же покликала всіх сестер і попросила вже йти до каплиці молитися до Шептицького. І ось ми, 40 сестер, стоїмо на колінах і просимо Митрополита Андрея заступництва перед Богом за здоров'я с.Рафаїли. Також відмовляли молитви, що написані на брошурах. Іншого порятунку ми не бачили. Після с.Августини зателефонував головний лікар і сказав, що у хворої критичний стан. Ми сиділи біля телефону і щохвили чекали звістки про смерть. В той же час у каплиці безперервно аносилась благальна молитва до Шептицького про порятунок с.Рафаїли. Через деякий час телефонує с.Августина і каже, що с.Рафаїла відкрила очі, прийшла до свідомості, і їй легше. Ми всі дуже втішилися, а я в думці дякувала Бо-гові за те, що сестра жива, дякувала Шептицькому за заступництво. Через три тижні с.Рафаїлу виписали з лікарні в доброму стані здоров'я. З того часу вона більше не зверталася до лікарів. Зараз сестра шиє в монастирі габіти і ризи для священників. Я стверджую, що сталося чудесне оздоровлення с.Рафаїли через заступництво Митрополита Андрея Шептицького.

5. Сестра Ірина Рафаїла Ліпницька, 1969 р.н., ЧСВВ.

На четвертому році мого життя помер батько, а на 19-му я залишилась круглою сиротою, бо померла мама. Вона була дуже побожна, і я з дитинства завжди вірила в Бога, за що нині їй вдячна. До монастиря я пішла не тому, що не було куди дітися, а тому, що відчувала голос Божий, покликання. Познайомилася з сестрами ЧСВВ у 1992 р. і попросилася до монастиря. У 1994 р. важко захворіла і була при смерті. В той час мене доглядали наші сестри, які порадили мені молитися за здоров'я через посередництво Митрополита Андрея Шептицького, що я і робила. Коли ж я чудом залишилась живою, то 1 листопада пішла до крипти Собору св. Юра подякувати Митрополиту Андрею за одужання. Цей день був особливіший для мене, я відчувала велике піднесення і радість на душі.

6. Іван Рафалюк, 1943 р.н., м.Львів, головний лікар. Богдан Соловій, 1945 р.н., зав. хірургічним відділенням. Євгенія Баглай, 1949 р.н., зав. 2-м неврологічним відділенням.

Ми працюємо у госпіталі для інвалідів війни та репресованих ім.Юрія Липи, що у Винниках біля Львова. Наводимо деякі виписки з історії хвороби с.Рафаїли-Ірини Ліпницької, яка поступила до нас 12.09.1994 р. з трофічною виразкою правої ступні. Народилася вона 23.07.1969 р. у Тернополі і з дитинства постійно мала простудні захворювання.

Перебуваючи у нас в лікарні, стан її здоров'я щораз погіршувався, і 23.09.94 р. ми змушені були зібрати спільний консіліум у складі восьми лікарів. Нами було встановлено важкий стан хворої з діагнозом: системна склеродермія з ураженням серця, легенів, нирок, шкіри і центральної нервової системи. Після консіліуму хвору перевели в реанімацію. На другий день ми запросили професора Львівського медінституту п.Євгенію Зарембу, зав. кафедрою терапії № 2 факультету удосконалення лікарів. Вона підтвердила установлений діагноз консіліуму і признала важкий стан хворої. О 20-й годині 24.09.94 р. наступили патологічні судороги, пішла піна білого кольору з ротової порожнини, і хвора втратила свідомість. У той же час ми проінформували настоятельку монастиря про вкрай важкий стан хворої.

Настоятелька сказала нам, що всі сестри моляться до Митрополита Андрея Шептицького за порятунок с.Рафаїли-Ірини. Ми стверджуємо, що сталося явне чудо від Бога.

7. Сестра Єлисавета Вепрук, ЧСВВ, 1959 р.н., м.Львів.

Я народилася у селищі Верховина Івано-Франківської області і походжу з багатодітної родини, в якій було 13 дітей. До монастиря вступила у 1979р., а вічні обіти зложила 10.03.1987р. Зараз закінчую Львівський університет, факультет української філології. З дитинства я хворіла на очі. У мене були підвивихи хрусталиків обох очей і дуже велика косоокість лівого ока. У школі та в університеті зір погіршувався. і пізніше вже не допомагали окуляри +8, +9. Саме тому я була змушена брати академвідпустку, щоб дати відпочити очам. У травні 1995 р. я не змогла захистити дипломну роботу, бо від читання сильно підвищувався тиск, а також очний, і мене нудило. Я постійно молилася до Митрополита Андрея Шептицького “Отче Наш”, а також довшу молитву за прославу. Просила, щоб допоміг мені підлікувати очі і щоб повів мене до добрих лікарів, а якщо неможливо так полікувати, то щоб сталося чудо.

Спочатку мене дуже агітували їхати до Одеси в інститут Філатова, але, чисто випадково, виходячи з кабінету, я почула, що таких операцій в Україні ще не робили, і зі мною був би експеримент. За кордоном я не могла лікуватись, бо в монастирі на це не було грошей. І ось, у червні 1995р., мене вибрали делегаткою на загальну капітулу до Риму. Там я зустріла с.Доротею-Анну Бусовську з Америки, яка запропонувала мені їхати на лікування до Філадельфії. Ще в Україні одна добра лікарка радила мені робити операцію тільки за кордоном, а тому я дала згоду на цю пропозицію. Спочатку мені зробили по дві операції на кожне око, щоб застерегти від глаукоми. Після цього я просила, щоб мені покращили зір. Лікарі сказали, що мені неможливо підібрати окуляри. Запропонували зробити ще одну операцію і вставити штучні хрусталики. Мені дали час подумати, і я написала згоду. Там, у Філадельфії, я постійно молилася до Шептицького, а також сестри з України писали в листах, що відбуваються за мене дев'ятниці до нього.

Одного разу снився мені, що я – в Україні. У кімнаті декілька сестер ближче біля столу, а я –дальше. Раптом появляється Митрополит Андрей, – старшого віку, у чорній рясі і мантиї на раменах. На голові мітра з бурячкового бархату без прикрас. Сів за стіл і щось пише правою рукою. Думаю собі: нащо написали неправду в книжках, що він був паралізований. Я на власні очі бачу, що це неправда. Митрополит встав і зник, а я підійшла до столу подивитись, що там є. Там – чай. Я попробувала, що він дуже добрий, і кличу сестер: ходіть пити, бо чай дуже добрий. В цю мить я прокинулася від дзвінка. Після цього мені успішно зробили операцію, а також виправили косоокість на лівому оці. Всього було зроблено 5 операцій. Тепер я маю окуляри для читання, і добре бачу на далеку віддаль. Стверджую, що одержала чудесну поміч від Митрополита Андрея Шептицького, бо повів мене на добре лікування очей до Америки.

8. Отець Роман Каспришин, 1937 р.н., м.Львів-Рудно.

У 1967 р. на празник Петра і Павла мене висвятив на священника Владика Василь Величковський. Я одружений і маю 11 дітей. Звичайно, старався виховати їх у любові до Бога і України, щоб знали де є правдива церква, щоб вирости чесними та побожними. Саме тому, що я був священником підпільної УГКЦ, моїх дітей також переслідував безбожний комуністичний режим. Моя дочка Марія, 1964 р.н., навчалася у Львівському університеті на факультеті іноземних мов. У жовтні 1983 р. її виключив з університету парторг факультету тільки за те, що вона – дочка священника забороненої церкви. Все це було важко пережити. Марія пішла працювати у пологовий будинок, щоб мати стаж, а відтак поступити в Ризький університет. У Львові не хотіли видати документи про те, що вона провчилася три роки і які одержала оцінки з іспитів. Було втрачено два роки навчання. І ось, залишається один день до

від'їзду поїзда в Латвію. Якщо сьогодні не візьмемо документи, то пропаде навчання. Я сам пішов до університету і кажу собі в думці: “Боже, невже це зло переможе?”. В тій важкій вирішальній годині ходжу коридорами університету і відмовляю вервичку до Митрополита Андрея Шептицького, благаючи його заступництва перед Богом. І раптом, стається неймовірне! Ті, що свідомо робили моїй дитині зло, в одну мить змінили своє ставлення і видали мені потрібну довідку. Марійка встигла щасливо здати екзамени. Я дякую Богові і Митрополиту Андрею за чудесну поміч. Моя Марійка теж молилася до Шептицького. Вона щасливо закінчила навчання в Ризі, стала вчителем німецької мови, має чоловіка священника і п'ятеро дітей.

9. Я особисто протягом 18 років знав сестру Зеновію Мельник, ЧСВВ, і вона мені розповідала про чудесне оздоровлення зламаного пальця, яке сталося за посередництвом Митрополита Андрея Шептицького. Починаючи від 1967р., я відправляв Служби Божі для сестер у Зимній Воді, на які завжди приходила с.Зеновія. Багато людей підпільної УГКЦ знали про те, що вона молилася до Шептицького за оздоровлення і отримала чудесну поміч. Ми всі, хто пережив страшні переслідування нашої церкви більшовицьким режимом, завжди вірили, що Митрополит Андрей є святим, постійно відчували його опіку над нами. Ми жили і боролися, пам'ятаючи його передсмертні пророчі слова, і з надією молилися до нього про крашу долю України.

10. Сестра Михайлина Лесишин, 1919 р.н., ЗС св.Вінкентія, м.Львів.

Я народилася у с.Люча Косівського р-ну Івано-Франківської області. До монастиря вступила 5.06.1938 р., а вічні обіти зложила 15.05.1956 р. у присутності Владика Василя Величковського. Митрополита Андрея Шептицького я вперше побачила у 1942 р., коли ми після облечин ішли до нього отримати благословення. Він подарував мені на пам'ять вервичку, і я дуже раділа, що удостоїлась такої великої честі. Силу того благословення я завжди відчувала над собою, бо 40 років щасливо працювала поваром у лічниці, яку заснував для хворих Митрополит Андрей. Після його смерті ми з сестрами були дуже зворушені й плакали, що помер наш добрий дідусь, наш опікун і заступник. Ми серцем відчували, що Митрополит Андрей – святий, і вірили, що він є в небі.

Нам довелося пережити у 10-х монастирських домах страшні гоніння, ревізії і переслідування від більшовиків; а тому щодня молилися до Митрополита і одержали від нього поміч. У 1954 р. нам виділили будинок по вул. Огієнка, 12, де ми з сестрами змогли жити всі разом. Ми відчували, що митрополит Андрей заступається за нас перед Богом і оберігає від усякого нещастя.

11. Працюючи постійно на ногах, я важко захворіла, і мені робили чотири складні операції у 1950-56 рр. В колінах була вода, а навіть після однієї такої операції люди дуже часто залишаються прикутими до ліжка назавжди. Надія була тільки на Бога, а тому я щодня ревно молилася до Митрополита Андрея Шептицького і просила його допомоги. Поміч була надзвичайною! Всі операції пройшли добре і щасливо, все загоїлось. Я дуже тішилась, що можу ходити, і дякувала Митрополиту Андрею за вислухані молитви. Завжди відчуваю силу його благословення, присутність і теплоту, вночі, коли прокидаюся, то молюся до нього. Щодня прошу його помочі і відчуваю, що Митрополит Андрей тримає мене на ногах, додає сили і витривалості у старших літах.

12. Сестра Февронія Кошелко, 1924 р.н., ЗС св.Вінкентія, м.Львів.

Я народилася в с. Уторопи Косівського р-ну Івано-Франківської області. До монастиря вступила у 1941 р. Пережила всі страхіття війни і її наслідки. Саме тому вічні обіти я зложила аж у 1955 р., коли з тюрми повернувся Владика Василь Величковський. Також я прислужувала в лікарні біля важко хворого Владика Миколая Чарнецького. Захворіла я ще

у 1939 р. – дістала висипку по цілому тілі. Приймала мазі і лікувалася, та, на жаль, у двох місцях залишилися рани, які не заживали шість років. Вони мене дуже боліли і пекли, я роздирала їх до крові, а звідтам постійно витікав гній. Всі ті роки я без перестанку мусіла міняти перев'язки. Це все мене дуже мучило і я переживала, як маю далі жити на світі з такою хворобою.

Митрополита Андрея Шептицького я вперше побачила в червні 1944р. у святоюрських палатах. Знала, що він дуже багато постив і молився. Це був взірець святості і жертвності для цілого українського народу. Я була на похоронах Митрополита і вночі разом з сестрами чувала біля його гробу в Соборі св. Юра. У всіх нас, вже відразу після смерті Митрополита Андрея, була одна думка, що він – святий і є в небі, а тому багато людей молилися до нього і одержували великі ласки. Так сталося і зі мною. В 1945 р., коли арештували Патріарха Йосифа Сліпого, я захворіла на суглоби рук і ніг, бо сильно простудилася, і попала в лічницю. Лежачи в лікарні хвора на запалення, я все ж таки більше переживала за рани на тілі, які стільки років не заживали. І раптом у мене появилася думка відбути дев'ятницю до Митрополита Андрея. В тому наміренні я щодня відмовляла “Отче Наш” і “Богородице Діво”, сильно вірила, що він мені допоможе своїм заступництвом перед Богом. І дійсно, я ще не відбула до кінця дев'ятниці, а дві мої рани загоїлися, зникли, і тіло стало чисте. Я навіть не зауважила, як це все сталося, хоч після цього я ще два тижні лікувалася на запалення суглобів. Після стількох років смутку я відчула неймовірну радість. Дякую нашому доброму Митрополиту Андрею Шептицькому за могутнє заступництво перед Богом і чудесне оздоровлення.

13. Люба Дяковська, 1934 р.н., м.Львів.

У 1980 р. оженився мій син Ігор. Я позичила на весілля гроші і до місяця часу треба було повернути тисячу карбованців. Я дуже тим зажурилася, бо не мала де їх взяти, їду якось у тролейбусі біля церкви св.Юра, і немовби хтось шепоче на вухо, щоб молитися до Митрополита Андрея Шептицького. І я почала казати такі слова: “Отче Андрею, Ви помагали бідним, студентам і всім потребуючим, а в мене безвихідне положення. Дайте мені думку або пошліть людину, котра могла б мене виручити”. Просила від щирого серця, аж в нутрі все обривалося. В той день я їхала на Службу Божу. Виходжу на зупинці біля Університету і чую, що мене тягне йти до моєї тітки. Думаю собі: чого так рано йти до неї, та й вже півроку як я там не була, а тепер йти? Але якась невидима сила пхає мене до тітки, і я сама не знаю, як там опинилася. Тітка і її діти дуже мені зраділи. Я розповіла їй про свою біду, а вона каже мені, що недавно одна пані дала їй на якийсь час переховати якраз тисячу карбованців. Я попросила їх, і вона мені дала. В мене була на серці невимовна радість, і я дякувала Шептицькому за чудесну поміч. З того часу в мене перед очима завжди стоїть образ доброго Митрополита Андрея, і я щодня до нього молюся.

14. Отець Михайло Литвин, 1947 р.н., м.Львів.

У 1994-95 р.р. я опікувався громадою м.Сарни Рівненської області. Ситуація там була дуже складна, бо не було де відправляти Богослужіння і де жити. На той час справами нашої церкви на Сході України займався о.Іван Дацько. І ось, сиджу я в митрополії, чекаю на прийом; зажурився, як далі жити і що робити. Раптом мої очі зупинилися на портреті Митрополита Андрея Шептицького. Я згадав слова мого стрийка – Владика Никанора Дейнеги, який розповідав, що Митрополит Андрей дуже допомагав усім потребуючим і прагнув розбудови нашої церкви на Сході України та створення єдиного Патріархату. Я мимоволі почав просити його помочі у своїй справі, відмовляючи “Отче Наш”, “Богородице Діво” та своїми словами: “Прошу, Владико Андрею, допоможи мені щасливо здобути те, що є необхідним для громади в Сарнах, заради спасіння людських душ. Вложи в мої уста, в мій розум такі думки і такі слова, щоб я зумів переконати прокомуністичне керівництво міста в необхідності виділення території для побудови храму”. Згодом, я щасливо доїхав до Сарн, – і

на моїх очах стається неймовірне. Ті, хто вчора не хотіли чути про наші проблеми, сьогодні пропонують мені декілька місць під забудову храму. Виділили 1 га території в надзвичайно вигідному місці. За час мого перебування в м.Сарни було збудовано цокольне приміщення під каплицю і житло для священника. Також приїхали чотири сестри-василянки і цілий тиждень катехизували в школі щодня по 400 дітей, а в кінці тижня ще й батьків. У всьому завдячую могутньому заступництву Митрополита Андрея Шептицького перед Божим престолом.

15. Набагато важче було працювати у м. Рівному, де я паралельно хотів створити громаду УГКЦ. Зі сторони обласної Держадміністрації не було жодної прихильності до нашої церкви. Ситуація була набагато складнішою, ніж у Сарнах, і непевною. Однак я не втрачав надії і почав просити помочі у Митрополита Андрея Шептицького. Ці молитви додали мені сили духу, вміння та енергії. І знову, на моїх очах стається неймовірне! Неприхильна влада повертається лицем до нашої справи. Вдалося щасливо створити громаду, зареєструвати її Статут та розпочати підготовку документів для виділення території під будівництво храму. Перебуваючи на Рівненщині, я постійно відчував над собою опіку Митрополита Андрея Шептицького.

16. Стефанія Сухінська, 1931 р.н., м.Золочів Львівської обл.

Народилася я у с.Жуличі Золочівського р-ну і з дитинства чула багато доброго про Митрополита Андрея Шептицького. Недалеко від нас була Підлиська гора, де кожного року в першу неділю серпня всі йшли до будителя України Маркіяна Шашкевича. Це завжди був великий здвиг народу. Особливо він мав свій відгомін в часі польської окупації Галичини, бо зворушував людські серця ще більше любити Україну і боротися за волю. Я з дитинства багато читала, особливо “Місіонер”. Належала до підпільної УГКЦ і там були хрещені, сповідані і вінчані мої діти. Ними опікувався о.Юрій Янтух, ЧСВВ і о.Лев Загульський. Мій чоловік Роман був 10 років у сибірських концтаборах, а тому життя моє не було легке. Не один раз я перечитувала життя Шептицького і, коли мені важко, то прошу його заступництва перед Богом, і він мені допомагає. Так було, коли молилася за сина Олега, який, закінчивши Львівську поліграфію, поступив до Івано-Франківської семінарії. По закінченні вже рік був дияконом. Його дружина з дитиною жила в Бориславі, ми – в Золочеві, а до Івано-Франківська погане сполучення. Прийшов час свячень, і коли тільки поїде до семінарії – все не може нікого застати. Так було 5 разів. Я сильно журилася, що так прикро складається ситуація, бо все життя – на колесах, а я живу з пенсії, і дійшло до того, що в хаті не залишилося грошей. І ось, син їде черговий раз, а я стаю на коліна і з великою проською благаю Митрополита Андрея: “Отче Владико, Ви помагали бідним, вчили здібних, допоможіть моему синові!”. І зі сльозами на очах декілька разів відмовила “Отче Наш” і “Богородице Діво”. Приїхав син до семінарії – і знову невчасно. Зажурений пішов на автобусну станцію, – і, раптом, думка: йду ще раз подивлюся. Повертається і зустрічає єпископа Софрона Дмитерка, який після цього висвячує його на священника. Ось таку очікувану поміч я отримала через заступництво Митрополита Андрея Шептицького перед Богом. З того часу щовечора після усіх молитов молюся до Митрополита Андрея: “Ви святі, Ви в небі оглядаєте красу Господа. Прикладіть мої молитви до своїх молитов і через Непорочне Серце Марії моліться за мого сина і допомагайте йому наслідувати Вас у нелегкій священничій праці”.

17. Схимонахиня Йосафата Вавренюк, 1912 р.н., Монастир Студійського Уставу, с.Унів Перемишлянського р-ну Львівської обл.

Я народилася в с.Незнанів Кам’яно-Бузького р-ну Львівської області. До монастиря вступила у 1932 р., а схиму прийняла 15.10.1942 р. у присутності архимандрита Климентія Шептицького. Усе своє життя я доглядала за хворими. Коли була в новіціяті, то ходила до Митрополита Андрея по благословення. Це було для мене великою радістю і честю. У 1960

р. мені дали два маленьких клаптики матерії з одягу Шептицького, які я зашила і носила біля себе. Щодня відмовляла “Отче Наш” і “Богородице Діво” до Митрополита Андрея і просила в нього ласки, щоб дожити до тих часів, коли зможу повернутися назад до монастиря і там скінчити своє життя. Я мала велике довір’я до Митрополита Андрея Шептицького, і дякую йому, що вислухав мої молитви.

18. У нашому монастирі з 1930 р. була схм. Акакія Венгер, яка дуже активно займалася з дітьми в дитячих садках і сиротинцях. Де б її не послали – всюди доводила справу до кінця. Вона була дуже обдарована і кмітлива. Під час війни схм. Акакія важко захворіла. Від пережиття її страшно боліла голова, і вона лікувалася в лікарні. Ми всі переживали, щоб в неї знову не повторилася та страшна хвороба. І ось, одного разу в 1945 р. вона каже до мене: “Я вже не буду хвора на ту страшну недугу, бо мені приснився Митрополит Андрей Шептицький; положив руку на голову і каже: Ти вже ніколи не будеш у тій недужі”. І дійсно, після того схм. Акакія прожила понад 30 років без тої страшної хвороби.

19. Схимонахиня Минодора Прус, 1921 р.н., Монастир Студійського Уставу, с.Унів Перемишлянського р-ну Львівської обл.

Я народилася у с.Дичків Велико-Бірківського р-ну Тернопільської області. До монастиря вступила у 1953р., а схиму прийняла у 1956р. Зі мною стався прикрий випадок, бо я впала і зламала ногу. Лікарі сказали, що вже не зможуть цей перелом направити, і мене забрали з лікарні. З того часу я пролежала цілий рік. У 1994 р., на Різдво Богородиці, зранку, я читала книжку. Всі пішли на Службу Божу. У кімнаті вже було видно, зачинався день. Під час читання я заплющила очі і з болем у душі кажу: “Мати Божа!”. Відкриваю очі і виразно бачу видіння: переді мною стоїть Митрополит Андрей Шептицький, так гарно вбраний, в омофорі і з гарною митрою на голові. В руках тримає хрест і каже до мене: “Треба терпіти, треба нести хрест, а все буде добре”. Від того видіння я дістала надію на те, що зможу ходити. Вирішила поспробувати. На третій день після свята беру стільчик і помаленько з ним пішла. Дякую доброму Митрополиту Андрею за таку чудесну поміч.

20. Схимонахиня Марія Ляхер, 1917 р.н., Монастир Студійського Уставу, м.Перемишляни Львівської обл.

Народилася я у Перемишлянах і там закінчила гімназію. Три роки навчалася у Львові в консерваторії, але війна перешкодила далі продовжити науку. Все моє юнацтво було біля українців. Я співала в хорі у Просвіті. Мій батько працював в торгівлі, а мама була надзвичайно побожна людина, і коли мова йшла про комсомол, то сказала мені: “Я би воліла тебе бачити на катафалку, ніж у комсомолі!”. У 1943 р. мене охрестив о.Луцишин, декан Остаповицький. Це був для мене незабутній день. Ще в гімназії зі мною навчався великий патріот України, член ОУН Володимир Заплатинський, який був побожним хлопцем і все ходив до Церкви. Саме йому я завдячую своїм життям. Він вирвав мого батька з фашистської катівні й під час акцій переховував всю нашу родину в схороні, ризикуючи власним життям. Він загинув у 1944 р. в с.Прибіні, але перед тим спровадив мене до о.о.Студитів в Уневі. Там я здалася під опіку Матері Божої Унівської і підчас молитви почула таємничий голос: “Тут твоє місце...”. Я з дитинства мала потяг до вищого, чистого і духовного життя. Перші обіти зложила у присутності архимандрита Климента Шептицького, а схиму прийняла у 1950р. Після закінчення медичної школи працювала у лікарні старшою медсестрою, а за сумісництвом викладала музику. Відразу по облечинах я була на почесній варті біля гробу Митрополита Андрея Шептицького. Там стояла пальма в ящику. Я була маленька ростом і вилізла на той ящик. Переді мною лежала маестична постать Митрополита Андрея. Я потерла об його рукав свою вервичку і молилася про ласку навернення до Христової віри свого брата, що згодом і сталося.

У квітні 1975 р. у нашій лікарні стався нещасний випадок з медсестрою швидкої допомоги Іриною Барабаш з 1940 р.н. Один доктор необережно видусив їй ячмінь на оці, і вона моментально дістала високу температуру, ледве дійшла додому. В неї був повний сепсис, тобто зараження крові. Увечері почалися судороги і відказали нирки, вона дістала запалення мозку, температура була 42 градуси, і вона втратила свідомість, їй брали пункцію. Лікар-анестезіолог п.Ліда Макуба хотіла робити трахеотомію, але інший лікар – хірург п.Редик каже: “Дайте можливість їй померти спокійно”. В родині Ірини було багато медиків, кожний хотів їй допомогти, як тільки міг. Офіційно запросили зі Львова консультанта доцента медінституту, невропатолога п.Олексія Максимука. Він признав важкий стан хворої, також приїхала на виклик швидка допомога зі Львова, але не взяли хвору, бо сказали, що вже не довезуть. Всі рідні йшли до лікарні прощатися з нею, бо мала ось-ось померти. Приходжу і я. В ізольованій затемненій кімнаті лежить накрита Ірина Барабаш. Звідти виходить лікар Макуба, і я питаюся, як там Іра. “Іра умирає, а консультант сказав: я зробив все, що міг, а решта залежить від Бога” – відповів він. Також прийшла попрощатися з хворою її дочка Галя, яка була моєю ученицею по музиці. Защеміло моє серце, бо Ірина Барабаш була дуже доброю людиною, помічною для всіх і жертвною. Своєю добротою вона брала всіх за серце. Мені стало їй жаль. Іду і думаю, як це так, і зустрічаю по дорозі лікаря-терапевта п.Тамару Редик, яка каже до мене: “Іра в агонії!”. Я трошки відійшла і цілим своїм єством, внутрішнім і зовнішнім звернулася в молитві до Митрополита Андрея Шептицького. Все, що було у мене в душі природнього і надприроднього, всім серцем і душею благала: “Ви там близько до Господа, випросить їй життя, зробіть, щоб вона не вмерла!!!”. Десь через півгодини знову зустрічаю п.Тамару і кажу до неї: “Тамаро Корнелівно, Іра не вмере!”. Після цього думаю: а що ж я сказала? Сама собі дивувалась. На другий день приходять схм.Юліанна Білогубка і каже мені: “Ви знаєте, сталося неймовірно! Іра, в одному моменті, сіла і просить, щоб їй дали їсти”. Я тут же іду до лікарні і бачу, що біля Ірини сидить шофер швидкої допомоги п.Людвіг, і вони грають в карти. Я з запалом кажу до неї: “Іруню! Чи Ви знаєте, кому маєте завдячувати своїм життям? Митрополиту Андрею Шептицькому, бо я дуже гаряче до нього молилася!”. По нинішній день Ірина Барабаш працює на швидкій допомозі, дуже рухлива і гарно виглядає. Я стверджую, що сталося чудесне оздоровлення від Бога через заступництво Митрополита Андрея Шептицького,

21. Володимир Мельник, 1926 р.н., м.Перемишляни Львівської обл., зав. акушерсько-гінекологічним відділенням.

Тамара Редик, 1939 р.н., м. Львів-Винники, зав. організаційно-методичним відділенням.

У квітні 1975 р. в хірургічне відділення лікарні в Перемишлянах у терміновому порядку поступила хвора Ірина Барабаш у дуже важкому стані. Цей стан був викликаний внаслідок видалення ячменю на верхній повіці. Після цього, через декілька хвилин появились різкі головні болі, висока температура, періодична втрата свідомості, підвищений кров'яний тиск і рвота.

В даному випадку було запідозрено менінгіт – запалення мозкових оболонок, який був викликаний внаслідок септичного стану. Був запрошений консультант-невропатолог з Львівського медінституту п.Олексій Максимук, який підтвердив діагноз менінгіту та септичного стану. Було призначено відповідне антибактеріальне лікування. Незважаючи на проведенне лікування, стан хворої продовжував бути дуже важкий, почалися судороги і агонія. Внаслідок неояснених обставин стан хворої за короткий час покращився, свідомість вернулася і зникли явища сепсису. Вважаємо, що сталося явне чудо від Бога. Наскільки нам відомо, в той час за хвору Ірину Барабаш ревно молилася до Митрополита Андрея Шептицького старша медсестра нашої лікарні Марія-Анна Ляхер.

22. Схимонахня Юліта Похудай, 1945 р.н., Свято-Покровський монастир Студійського уставу, м.Львів.

Я народилася у с.Смереківка, Перемишлян-ського р-ну Львівської області. До монастиря вступила у 1969 р., а схиму прийняла 29.07.1975р. Про Митрополита Андрея Шептицького я багато чула добрих оповідань від нашої славної пам'яті схимонахині Йосифи Вітер – мужньої людини, яка була два рази засуджена і дев'ять років мучилась у більшовицьких концтаборах. Митрополит Андрей призначив її досмертною настоятелькою монастиря. Вона померла 15.11.1988 р. на 84-му році життя. У 1969 р. мені приснився Шептицький. Я добре бачила його виразне лице. Цей сон ще більше утвердив мене у вірі, запалив ревність до молитви і праці, укріпив у покликанні до монастиря. Відколи прийняла схиму, завжди молюся до Митрополита Андрея і жертвую Святе Причастя з намірнням, щоб його прославили серед лику святих. З 1993 р. я є ігуменею монастиря. Щодня прошу помочі у Митрополита Андрея, і він помагає мені щасливо управляти монастирем. Завдячую йому у покликанні сестер до монастиря, у будівництві, і відчуваю, що немов би сам Митрополит керує нашими справами.

23. У нашому монастирі була схм. Дарія Дубляниця, 1924 р.н. Вона була ігуменею в Канаді. Мала велику набожність до Митрополита Андрея Шептицького і постійно відчувала біля себе його близьку присутність. За своє життя вона написала 55 тис. писанок. У 1989 р. їй мали робити операцію на рак, і лікарі сказали, що буде жити не більше півроку. Ігуменя Дарія зажурилася, що буде з монастирем і кому передати управу. Сильно молилася до Митрополита Андрея, і він їй приснився. Сказав до неї: “Не журися, я з тобою!”. Після цього добродій Йосиф Тереля, який відбув 24 роки у радянських концтаборах, а тепер живе в Канаді, спонукував нас конче і терміново відвідати сестру. Приїхала я і схм. Хризантія Гнатів. Ігуменя Дарія зраділа нам, і я допомогла їй написати ще 10 тис. писанок. Вона щасливо передала управління монастирем, а відійшла у вічність на свято Миколая 19.12.1993р.

24. Схимонахиня Тереса Тонюк, Монастир Студійського Уставу, м.Яремче Івано-Франківської області.

Я народилася у 1948 р. в с.Ямна біля Яремче. До монастиря вступила у 1968 р., а схиму прийняла 15.02.1981 р. У 1967 р. в мене почала рости гуля за лівим вухом, розміром, як волосський горіх. Я звернулася в Яремче до лікарів. Всі вони оглядали мене, але не встановили діагнозу і відправили до Івано-Франківська. Там мене перевіряли у декількох лікарнях, але також не встановили діагнозу. Нарешті один лікар сказав мені, що як гуля буде рости далі, то прийдеться робити операцію. Якраз тоді я сильно простудила ноги, і мене мали класти в лікарню у Яремче. Прийшла до мене схм.Єремія Білогубка, наклеїла мені на гулю за вухом волосся Митрополита Андрея Шептицького і порадила відмовляти до нього дев'ятнию. Також сказала мені: “Він був опікуном наших монастирів і якщо хоче, щоб ти як дитина того монастиря, була в ньому, то він тебе вилікує”.

Два дні я була вдома з тим волоссям, а коли мала лягати в лікарню, то побоялася, щоб там мені не відклеїли його, і тому зняла сама. Дев'ять днів я щодня відмовляла “Отче Наш”, “Богородице Діво” і просила Митрополита Андрея Шептицького, щоб оздоровив мене. Це все було у Великому Пості 1968 р. Після дев'ятниці гуля почала зменшуватися, і я сама не зауважила, як вона пропала. По тому чудесному оздоровленні я пізнала, що дійсно маю бути у монастирі. Стверджую, що сталося чудесне оздоровлення через заступництво Митрополита Андрея Шептицького перед Богом.

25. Схимонахиня Венедикта Щурат-Глуха, 1949 р.н., Свято-Покровський монастир Студійського уставу, м.Львів.

У монастирі я від 1991 р., а схиму прийняла 19.06.1994 р. Закінчила факультет української філології Львівського університету. Мій дід по мамі був о.Володимир Гургула, а другий дід – письменник Василь Щурат. Вони добре зналися з Митрополитом Андреем Шептицьким.

Крім того, Митрополит допоміг моїй мамі вивчитися в гімназії, бо вона була сиротою. Так що з дитинства я багато чула від батьків про доброту і святість життя Митрополита Андрея. У 1988 р. помер мій чоловік. Мені було важко пережити цю трагедію. В той час я працювала над поемою Василя Щурата “В суздальській тюрмі”. Ця поема зблизила мене з Митрополитом і з 1990 р. я почала щодня молитися до нього. Просила помочі у всіх екстремальних хвилинах життя. Також благала Митрополита Андрея: “Поможи мені, щоб я усе, що знаю, можу, вмю, – віддала на Славу Божу, для добра Церкви і України”. Просила, щоб допоміг подякувати Богові моїм життям і щоб навчив мене жити і служити так, як він це робив. Того ж 1990 р. о.о.Студити запросили мене катехизувати дітей, і там я познайомилися з сестрами-студитками. З усієї душі дякую Митрополиту Андрею Шептицькому за моє покликання до чернечого життя. Часто ходжу до крипти Собору св.Юра, де похований Митрополит, і там молюся. Мене тягне туди, як магнітом. У всіх турботах життя спішу до крипти і там одержую від Митрополита Андрея потрібні ласки, розраду, там – сповідаюся йому.

26. Сестра Віра Гладка, 1949 р.н., Свято-Покровський Монастир Студійського уставу.

Я народилася у с.Козаки Золочівського р-ну Львівської області і закінчила фізико-математичний факультет Тернопільського педінституту. До монастиря вступила у 1996р. Наложала до підпільної УГКЦ. Хворіти я почала від 1969 р. У Києві мені зробили 4 операції на зуб. Два рази я була у стані клінічної смерті. Одна операція пройшла невдало і дала негативні наслідки. У 1988 р. мені робили операцію на лівій частині тіла в онкологічному диспансері по вул. Броневої. Пізніше появились пухлини і на правій стороні. Мені терміново радили робити операцію. Я звернулася за порадою до о. Іллі Мамчака, який направив мене лікуватися до о.Василя Вороновського. Після його молитви пухлина на правій стороні перестала мене турбувати. У 1994р. знову появилася пухлина з лівої сторони, на тому місці, де вже колись робили операцію. У листопаді в мене брали пункцію і встановили діагноз: рак молочної залози. Через два тижні виявили ще один вузлик. На той час я була вже 6 років під наглядом лікаря-хірурга пані Рогніди Сендецької, яка сказала, що треба негайно робити операцію, бо метастази будуть розповсюджуватися по всьому тілі. Цілу годину переконувала мене і не хотіла випускати з кабінету. Я пригадала собі, що вже два рази була в стані клінічної смерті, а тому сказала, що не дам різати, бо потім ще гірше буде. Краще помру своєю смертю.

В той час по радіо “Воскресіння” я почула передачу про беатифікаційний процес Митрополита Андрея Шептицького, в якій заохочували людей молитися до нього. На початку грудня я твердо вирішила скористатися з порад радіо “Воскресіння”. Пішла, висповідалася і прийняла Святе Причастя. В щирій молитві просила Господа прославити Митрополита Андрея Шептицького, а також, щоб через його заступництво оздоровити мене. Якраз тоді я мала великі завантаження на роботі і зовсім забула про свою хворобу. Через тиждень, в суботу, дивлюся, а пухлини вже нема. Моїй радості не було меж. Я була приголомшена таким чудесним оздоровленням, яке одержала від Митрополита Андрея Шептицького.

27. Стефанія Карпляк, 1957 р.н., м.Львів.

Я народилася у с. Потелич Жовківського р-ну Львівської області і закінчила технікум радіоелектроніки. До Митрополита Андрея Шептицького я почала молитися після того, як пішла навчатися на курси катехитів у 1991 р. Завжди ношу з собою фотографію Митрополита і він постійно мені допомагає у житті, а також у катехизації дітей. В 1996 р. я обпекла палець. Зробилася ямочка, думала, що буде наривати. В таких випадках я завжди мазала опіки яєчним білком, але цього разу я його не мала в хаті. Переживала, як бути. Тоді взяла в обпечену руку знимку Митрополита Андрея, помолилася “Отче Наш” і “Богородице Діво”, і так заснула. Зранку проснулася і побачила, що палець став зовсім здоровий.

28. У мене троє дітей. Найстарший Богдан з 1982 р.н. У грудні 1996 р. йому робили важку операцію. Я молилася до Митрополита Андрея за здоров'я сина і обіцяла подати оголошення на прославу Шептицького, якщо успішно зроблять операцію і все добре заживе. І дійсно, сам лікар дивувався, як щасливо пройшла операція і казав, що тіло заживає швидко і блискуче.

29. У моєї донечки Оксани, 1993 р.н., після прививки появився страх. Вдома вона мені казала: “Мамо, я боюся!”, а в автобусі кричала не своїм голосом. Тоді я беру знимку Митрополита Андрея, кладу їй у кишеньку і відмовляю “Отче Наш” та “Богородице Діво”. Страх відразу проходить, і дитина стає здоровою.

30. У червні 1995р. я їхала з Оксанкою в автобусі. До мене причепилася якась жінка і каже, що навчить мене знімати уроки. Я відповіла, що не треба, бо я вірю в Бога і молюся. Тоді вона вперто почала показувати на дитині як то робити і провела рукою Оксанці по голові. Дитина відразу дістала приступ, знепритомніла, а губки посиніли. Тоді я беру знимку Митрополита Андрея, кладу їй на голову і молюся за здоров'я дитини “Отче Наш” і “Богородице Діво”. Після молитви Оксана відразу виздоровіла.

31. У 1996р. моя Оксанка декілька разів діставала температуру. Таблеток вона не сприймала. Тоді я брала знимку Митрополита Андрея, клала на дитину, відмовляла “Отче Наш” і “Богородице Діво”. Відразу після молитви температура спадала, і дитина ставала здоровою. Тепер моя Оксанка, як тільки її щось заболить, каже: “Мамо, дай в кишеньку Шептицького”.

32. Як тільки маю якісь проблеми зі своїм чоловіком, то молюся до Митрополита Андрея. Відразу настає спокій у хаті. Під час Великого Посту у 1997 р. я поклала чоловікові до кишені знимку Шептицького і помолилася, щоб він пішов до сповіді. Після цього чоловік сам пішов до церкви, а коли повернувся, то був дуже задоволений і сказав: “Я навіть не думав іти до сповіді, але чомусь пішов”.

33. Наталя Коцьо, 1957 р.н., мЛьвів.

В нашій родині було два дідові брати монахи-студити, а три сестри були монахинями. Я закінчила Львівський торгово-економічний інститут і там працюю. Нашу родину спіткало велике горе, бо в листопаді 1944 р. дуже важко захворів брат мого чоловіка Володимир Фучило, 1960 р.н. Нам було прикро до сліз, що такий молодий чоловік піде зі світу. Ще в армії йому робили операцію на шлунок, а тепер другу. Володя лежав у Львівській обласній клінічній лікарні. Після операції стан здоров'я погіршився, бо почалася внутрішня кровотеча. Лікарі не могли ніякими засобами зупинити кров. Ввечері настав критичний стан. Ми чергували біля нього поперемінно. До мене прийшли родичі і в розпачі сказали, що вже немає надії на життя. Від тих слів я не могла знайти собі місця. Серед ночі я почала дуже щиро, з усього серця молитися на вервиці до Митрополита Андрея Шептицького, просила порятунку і щоб Володя не вмер. По закінченні молитви я раптом відчула спокій на душі і дістала надію, що Володя буде жити. Відразу наступного дня, хоч то була неділя, моєму чоловікові вдалося таки знайти потрібні ліки, які зупинили кровотечу. Стан здоров'я хворого поступово почав покращуватися, і до двох тижнів його виписали з лікарні. Я дякую Митрополиту Андрею Шептицькому за те, що вислухав мої молитви і допоміг врятувати життя Володі.

34. Роман Горак, 1942 р.н., м. Львів.

Я народився у м. Городку Львівської області і закінчив хімічний факультет Львівського університету. Зараз працюю директором музею Івана Франка. З дитинства я чув багато доброго про Митрополита Андрея Шептицького і мав тверде переконання, що коли до нього звернутися за поміччю в молитві, то він допоможе. Сталося так, що мені тягнули нерви з

зубів. То було страшне видовище. Я думав, що трісну від болю. І ось, у 1991 р. мені треба було знову і вкрай необхідно тягнути три нервових закінчення. Згадавши минулий випадок, я зрозумів, що мене чекає, і тому звернувся за поміччю до Шептицького, кажучи: “Отче Андрею, допоможіть мені, я знаю, що Ви можете допомогти, бо Ви маєте ласку в Бога”. Після цього мені витягнули ці три нервових закінчення абсолютно без болю. Я дуже зрадів, що так все пройшло щасливо і дякував Митрополиту Андрею Шептицькому за чудесну поміч і розказав про це своїм знайомим.

35. Сестра Марта Козак, 1959 р.н., Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, м. Львів.

Я народилася у селі Старява Мостиського р-ну Львівської області і працювала вихователькою у дитячому садку. До монастиря вступила у 1980р., а вічні обіти зложила 28.08.1989 р. З 1993р. я є провінційною настоятелькою Згромадження. Ще з дитинства чула від батьків дуже багато про життя Митрополита Андрея. В нашій хаті була бібліотека з книжками про Шептицького. По виході з підпілля ми з сестрами молилися до Митрополита Андрея за повернення нашого провінційного будинку по вул. Пасічній, 8. Цей будинок Митрополит подарував сестрам у 1942 р. під Головну Управу Згромадження. Ми не мали жодних документів на нього, лише в архівах знайшли лист подяки Шептицькому від настоятельки Вероніки Гаргіль, датований у 1942 р. За молитвами до Митрополита Андрея нам віддали в аренду другий поверх. Це сталося 22.11.1990 р.

36. Ми відразу поселилися в монастир, але була інша проблема. На першому поверсі знаходився музей бойової слави і ветерани війни ніяк не хотіли звідти ступитися. Чинили нам різні перешкоди. Тоді ми, 30 сестер, почали щодня спільно молитися до Митрополита Андрея Шептицького і поручили його заступництву всі справи цього дому. Ця настирлива молитва тривала цілий місяць, і ми дістали чудесну поміч від Митрополита Андрея. Наші молитви були вислухані, – і державна адміністрація 28.01.1992 р. віддала будинок у власність монастиря.

37. У 1993 р. ми розпочали великий ремонт цього будинку з надбудовою. Звичайно виникли великі труднощі у будівництві і проблеми з фінансуванням. Особливо були перешкоди з виробленням документів. Тоді ми звернулися за поміччю до Митрополита Андрея Шептицького. Щодня молимося до нього і просимо його заступництва у справі з ремонтом та будовою. І дійсно, бачимо небесну поміч. Митрополит Андрей допомагає нам у різних, здається безвихідних ситуаціях.

38. Оріся Фредина, 1965 р.н., м. Львів.

Я народилася в м. Жидачеві Львівської області. У 1984р. закінчила Бориславське медучилище і працювала медсестрою у Львівській обласній лікарні. У вересні 1991 р. моя добра знайома монахиня-студитка Ореста Добрянська привела до нас свого рідного брата Степана, щоб його полікувати, бо мав проблеми зі шлунком. У нього були страшні болі, і він не міг нічого їсти. Я попросила лікуючого лікаря-хірурга п.Лідію Криштальську оглянути Степана. Було встановлено діагноз: виразкова хвороба шлунку з підозрінням на рак. У п'ятницю йому сказали, щоб пішов додому помитися і приготуватися до операції, яку планували робити у вівторок. Про те, що у Степана рак, сказали його жінці і мамі, які дуже плакали, бо йому тільки 33 роки, і він був єдиний, хто утримував сім'ю. Степан не розумів, чому вони плачуть. Я підійшла до нього і сказала: “Ви знаєте, у Вас може бути найгірше, а тому прошу приготуватися до операції і висповідатися, як на смерть”. У Степана були зовсім малюсінькі діточки, і мені було дуже важко на це все дивитися. Я почала сильно молитися до Митрополита Андрея Шептицького за здоров'я Степана і три дні просила, щоб все обійшлося без операції, щоб він виздоровів у чудесний спосіб. Приходить у понеділок Степан до лікарні, і його беруть ще раз на обстеження, яке не планували робити перед

операцією. Взяли просто так, щоб ще раз уточнити місце та розмір тої виразки і де краще буде робити розріз, бо мали вирізати частину шлунку разом з раковою пухлиною. Обстеження провела п.Лідія Криштальська і здивовано сказала: “Я не знаю, що сталося, але нічого нема, – ні виразки, ні пухлини”. Крім того, інша лікарка, яка провела повторно фіброгастроскопію, теж сказала, що вже вісім років тут працює, а такого випадку ще не мала. Я сприйняла все це нормально, бо сильно вірила у заступництво Митрополита Андрея Шептицького і була впевнена, що так станеться.

39. Отець Ігор Цар, 1958 р.н., м. Львів.

У серпні 1997 р. я мав дуже важливу проблему: треба було організувати допомогу для десяти важкохворих паралізованих людей. Мав сумнів, чи правильно мене зрозуміють ті, у кого буду просити цієї допомоги, і взагалі, чи повірять мені. З тими думками пішов до крипти Собору св.Юра і там, під дверима, в цьому наміренні щиро змовив вервичку до Митрополита Андрея Шептицького, поручаючи себе і тих, від кого буде залежати поміч, його заступництву. Після цього вся та справа дуже щасливо завершилася. Я навіть не сподівався на таку допомогу і просто не чув себе від радості. То було могутнє заступництво Митрополита Андрея! Як тішилися ті бідні і знедолені люди, їхня молитва нехай буде святим покровом для тих, хто відважується в нинішньому світі робити добро.

40. Приходжу пізно ввечері додому, а моя мама каже, що дзвонила з Кам’янця-Подільського одна жінка і просила помолитися за її хвору дитину, бо вже 5 днів не може спати. Ще перед тим інша жінка теж мені про це повідомляла. То я вже знав про кого йде мова. Ця дитина виросла на моїх очах, і я давав їй колись перше Святе Причастя. Беру вервичку і молюся до Митрополита Андрея Шептицького. Я був тоді страшно перевтомлений і вже доходило до півночі, але переборював себе і з такою твердістю сильно прошу: “Отче Андрею, зроби чудо, допоможи цій дитині, покажи силу свого заступництва, щоб цей злий світ пізнав, що правда має перемогти, заступися за ту добру і побожну дитину!”. Через добу телефоную туди, – і її мама каже, що дівчинка вперше спала в ту ніч добре і аж до обіду, ледве о 12-й годині збудили. І взагалі після того спить, аж занадто. Цей випадок стався 2.01.1998 р.

41. Оксана Середюк, м. Івано-Франківськ.

Складаю особливу подяку Митрополиту Андрею Шептицькому, до якого я молилася, щоб його молитвами Господь дарував мені ласку стати матір’ю. І Митрополит Андрей не забарився: через дуже короткий час я відчула, що стану матір’ю. І хоча вагітність була важка (тричі лежала в лікарні), з Божою допомогою я щасливо народила здорову дівчинку, яку назвала Марією.

42. Василь Черневич, 1966 р.н., м. Кам’янець-Подільський, вища освіта.

Я народився в с. Ілавче Тербовлянського р-ну Тернопільської області. Одного разу я прочитав у “Новій Зорі” подяку від жінки, яка через заступництво Митрополита Андрея Шептицького стала матір’ю. Щиро і ревно я попросив нашого небесного заступника і опікуна Митрополита Андрея, щоб доніс і мою молитву до Престолу Всевишнього і випросив у Господа ласку материнства для моєї дружини Людмили. Вже довгий час 2-3 роки ми хотіли другої дитини, але дружина не могла завагітніти. І раптом сталося чудо! В скорому часі жінка сказала мені, що вона при надії. Я й надалі просив заступництва Митрополита Андрея, щоб він перед Господом Богом вимолив ласку здоров’я для моєї жінки та дитини, яка була ще в її лоні. Щодня молився 5 разів Отче Наш і 5 разів Слава Отцю і Сину і Святому Духу... 5 листопада 2001 року народилася донечка, яку ми назвали Марією, на честь Пресвятої Богородиці. Щиро дякую Господу Богу і Митрополиту Андрею за уділені ласки, за вислухані мої молитви.

43. Уляна Маркевич, 1959 р.н., м. Львів, вища освіта.

Я народилася в м. Комарно Городоцького р-ну. У 1998 р. я попала під скорочення штатів в науково-дослідному інституті. Для мене, чоловіка і двох дітей настали важкі часи, охопив відчай. Я шукала роботу, але всюди невдача. Чула, що люди довіряють свої біди заступництву Митрополита Андрея Шептицького, але все не могла вибратися на його могилу. В стані відчаю прийшла до священника і сказала: “Отче, я впаду перед Вами на коліна, допоможіть мені знайти роботу!” Отець посміхнувся і каже: “Йди в крипту до Шептицького і в наміренні роботи змов вервичку”. Прийшла я до крипти і ревно молилася над гробом Митрополита Андрея. Коли повернулася до дому, то мала дивний спокій. Прилягла на хвилину і розбудив мене телефонний дзвінок. Чую, що мені пропонують роботу. Я погодилася і подумала, що то чудо! Згодом пішла до крипти подякувати за таку ласку.

44. Олена Горинь, 1941 р.н., с. Воскресінці Коломийського р-ну Івано-Франківської обл., інженер.

Мій син Мирослав закінчив Львівський політехнічний інститут у 1996 році і став архітектором. Однак ніде не міг знайти роботи за фахом. Зневірившись, влаштувався працювати сторожем, і то не на постійно. У 2001 році я звернулася з молитвою до Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького з проханням допомогти йому знайти працю. Десь через три місяці синові запропонували роботу архітектора і додатково ще в редакції журналу. Вважаю, що це ласка і допомога Митрополита Андрея.

45. Віра Плиса, 1941 р.н., м. Львів.

Я народилася в с. Соколівка Кам'яно-Бузького р-ну. На відмінно закінчила школу, але через релігійні переконання комуністи не дали мені поступити до університету. У мене є безцінна книжечка “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея”. Послання Шептицького до недужих я читаю як молитву і від того мені легше переносити свої немочі, хвороби та й взагалі тяжке для нашого українського народу життя. Нам дуже і дуже бракує Митрополита Андрея. Він постійно горів любов'ю до Бога, свого знедоленого народу та України. Його молитва і заступництво перед Богом ми відчуваємо завжди і всюди. Він живе в наших серцях!

Моя дочка Марія мріяла поступити в університет ім. Івана Франка. Але ми живемо скромно і я з песимізмом відносилася до цього. Однак Марія ходила до крипти Собору св. Юра молитися і просити Митрополита Андрея про допомогу. І була вислухана. Поступила в університет і добре закінчила навчання. Ми схилиємо свої голови перед величною постаттю Митрополита.

46. Ірина Вонс, 1979 р.н., м. Львів.

У 1999 році я вирішила поступити до університету на факультет іноземних мов. Конкурс був великий, розраховувати на якусь матеріальну допомогу я не могла, бо наша сім'я не належить до таких. Єдина надія була на Бога. Я молилася і просила помочі. Тоді моя вчителька англійської мови пані Ірина Грицак порадила покластися на Божу волю і молитися до Митрополита Андрея. Я здала іспити і очікувала на результат. На серці тривога і страх. Вирішила піти в крипту до Шептицького і там молитися. В крипти було тихо, напів темрява, мене охопило дивне відчуття. Я завжди боялася таких місць, а тому відчула страх. Але підійшовши до могили Шептицького я почала молитися і відчула дивне заспокоєння, на душі стало легко і мирно. Це місце стало для мене найбільшою безпекою. Вийшовши із храму я не мала жодного переживання на серці. Через два дні довідалася, що я – студентка. Дякую Митрополиту Андрею за чудесну поміч. Також за мене молилася до Шептицького пані Ірина і священник.

47. Марія Борщ, 1961 р.н., м. Львів, середньо-спеціальна освіта.

Я народилася в с. Кимир Перемишлянського р-ну. За Божою ласкою священник подарував мені книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея” і з того часу я твердо вирішила молитися до цього Божого угодника. На роботі зі мною стався прикрий випадок. Начальник звинуватив мене у тому, що я приховала один документ і погрожував мені за це. Я всіма своїми думками і серцем звернулася до Шептицького за допомогою. Наступного дня зранку начальник, на моє велике здивування, вибачився переді мною. Тоді я відчула могутню силу і заступництво нашого святого покровителя Митрополита Андрея.

48. Одного разу через затримку трамваю я могла запізнитися на роботу, за що могла б мати значні неприємності. Залишалось 15 хвилин, а я не переставала молитися до Шептицького, щоб направив на мою дорогу транспорт. Раптом біля мене зупиняється автомобіль і мені пропонують сідати в нього. Я тим людям так і сказала, що це по моїй молитві Владика Андрей прислав їх мені на допомогу. Здається прості випадки, але скільки пережиття і скільки радості.

49. Ганна Антошак, 1958 р.н., м. Львів.

Я народилася в с. Чемеринці Перемишлянського р-ну і виховую четверо дітей. Працюю в СШ №46 катехитом. У 1994 р. було 50 літ від дня смерті Митрополита Андрея. Тоді вперше катехити могли прийти до крипти разом зі своїми учнями. Однак сталося непередбачене – кінець чверті і контрольні роботи в багатьох класах. Мені стало прикро на душі, але я подумала, що така Божа воля. Вночі мені приснився сон і я почула виразний голос Шептицького: “Чого ти переживаєш. Можна взяти класи в яких заняття з фізкультури, або ручної праці. “Голос був лагідний і трошки наказуючий “взьми класи”. І дійсно, завуч на другий день дозволив мені таке зробити. Я тоді була щаслива і раділа від такої переміни. Ми гарно помолилися з дітьми в крипти. Згодом я почула той самий голос Шептицького в монастирі Студитів, де був запис Різдвяного привітання до українців Канади. Я далі продовжую молитися до Митрополита Андрея і вважаю його святим, який постійно тримає мене і наш народ в своїй опіці і за який він так багато страждав.

50. Анна, 1937 р.н., парафіянка храму Всіх Святих Українського Народу.

Одного разу священник порадив мені відбути дев'ятницю до Шептицького. Бо маю проблеми з дітьми. Прийшла до крипти і під час молитви мені раптом стало так тяжко і соромно за те, що я своїми брудними і прокуреними устами прошу помочі в такому святому місці. Я ридаючи просила прощення за ту брудну і страшну звичку. І насправді сталося чудо, якщо я, грішниця, достойна цього слова вимовити. В перший же день мені не захотілося купляти сигарети, бо відчула до цього відразу. За багато років куріння я часто пробувала кинути курити, але не могла. А зараз, вже пів року не згадую, не віриться, що мені так добре. Придбала собі книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея” і поклала на видному місці. Тільки гляну на образ Владики, якось ніби в хаті світліше стає, такий мир в душі, хочеться молитися, робити щось добре, любити всіх. Чи не чудо це для мене грішної і недостойної!? Я ж прожила все активне молоде життя за канонами радянської моралі. Дякую Всевишньому і вірю, що то через посередництво Митрополита Андрея на мене зійшла така ласка і помилування.

51. Люба Бабенчук, 1960 р.н., м. Львів.

Я народилася в с. Витвиця Долинського району Івано-Франківської області. Закінчила Львівський інститут прикладного мистецтва і працюю художником. Маю трьох синів. Під час вагітності з найменшим у 1999 р., на сьомому місяці, мене почала боліти печінка, вночі не могла спати. Лікар казав терпіти до пологів, а тоді лікувати. Ситуація була безвихідна, але

я мала книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея” і почала молитися до Шептицького. За кілька днів печінка перестала мене боліти. Перед самими пологами я відвідала могилу нашого Великого Митрополита і він обдарував мене всілякими ласками під час такого важкого випробовування. Дякую Богу за все і тепер часто молюся до Шептицького за себе і своїх дітей.

52. Петро Нев'ядомський, 1987 р.н., м. Львів.

У 8 років я приступив до Першої Святої Сповіді і Причастя, належу до Вівтарної Дружини при храмі Всіх Святих Українського Народу. У 1998 році я познайомився на вулиці з хлопцем Романом, якому було 16 років. Вже чотири роки він пив, курих і крав гроші вдома та на базарах. Батько заборонив мені з ним зустрічатися. Я подарував Роману книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея”. Роман прочитав її і почав молитися до Шептицького, щоб допоміг йому вилізти з того болота гріхів і змінити життя. Через два тижні я зустрів Романа і він мені сказав, що кинув пити, курити і красти. Тепер ходить до церкви св. Юра і хоче стати священником як Митрополит Андрей. У 1999 році Роман поїхав до Польщі, біля німецького кордону. Написав мені звіт листа, що працює і складає пожертви на бідних дітей та піклується ними. За таку перемену життя дякує заступництву Митрополита Андрея Шептицького.

53. Ігор Лебідь, 1978 р.н., засуджений.

Я народився в с. Новострілища Жидачівського р-ну Львівської області. В мене було важке дитинство і через батьків-пияків вже вдруге сиджу в тюрмі. Вони ж мене і посадили, бо я не міг миритися з тим, що бачив перед собою. В березні 2002 р. в мене зробився поліп як горошина у вусі, почало наривати і сильно боліти. Підходжу на Службі Божій до священника і кажу, що йду на операцію. Отець порадив мені молитися до Шептицького і дав мені книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея”.

У квітні мене поклали до лікарні і сказали, що терміново треба вирізати поліп, операція буде складна і не дають гарантії на життя. Я відмовився від операції і почав молитися до Митрополита Андрея ті молитви, що є в кінці книжечки. Два тижні безперестанку я молився в лікарні і ще тиждень в зоні. Одного ранку чую, що вухо не болить і нема поліпа. Я зрозумів, що то сила Божа і поміч Шептицького. А ще маю акафіст “Подяка Пресвятій Трійці”, а там у десятому ікосі такі слова: “Нагостри мій слух, щоб у всі хвилини життя мого я чув Твій таємничий голос і до Тебе, всюдисущого, взивав”. Сьогодні моє вухо здорове і то є ласка Божа через Митрополита Андрея.

Лікар здивувався, викликав мене, щоб подивитися. Я кажу йому, що нічим не лічив, бо до мене ніхто не приїжджає. Я остався один з Богом і братами по вірі, бо з ними молюся і ходжу в церкву.

54. Вячеслав Білецький, 1966 р.н., засуджений.

Я народився на Волині в м. Ковелі і закінчив воєнне училище. В армії я був ярим атеїстом, а потім життя пішло шкереберть. Перебуваючи в тюрмі почав ходити до церкви, бо колись, ще малим, мене охрестили. Мені припала до душі проповідь священника і я висповідався. А згодом зі мною стався цікавий випадок. Десь біля пів року в мене боліло вухо і з нього текло. Я не міг спати по ночах і погано чув, а в санітарній частині не було ніяких препаратів. Одного разу священник роздавав після Служби Божої іконки Шептицького і казав молитися до нього. Я почав зранку, в обід і ввечері читати ту молитву, яка була на іконці і просити помочі в Митрополита Андрея. Приблизно через три тижні щез біль і перестало текти. Мені здавалося, що я вдруге на світ народився! І все це дякуючи священнику і молитвам до Шептицького.

55. Вячеслав Чижович, 1966 р.н., засуджений.

Я народився у с. Воютичі Самбірського р-ну Львівської області і був тренером з карате в м. Самборі. До церкви я ходив, але дуже мало. Тепер в тюрмі уважно слухаю проповіді священника, більше пізнаю, кріпне моя віра і зовсім інакше сприймаю релігію. Перестав нарікати на долю, бо зрозумів чому так склалося життя. В кінці лютого 1999 р. я дістав високу температуру 39,7°C. Був дуже слабкий, і тому звернувся в медпункт, але там не було жодних уколів чи таблеток. Тільки звільнили з роботи. Тоді я взяв книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея” і прочитав з неї молитву до Шептицького. Через годину температура зовсім зникла.

56. Одного разу на роботі виник конфлікт і нас десятьох забрали на комісію. Я мав біля себе книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея” і по дорозі молився до Шептицького про поміч. Всім оголосили по 10 чи 7 діб ізлятора, а мені тільки догану. Зі сльозами на очах я вийшов з кабінету і дуже вдячний Митрополиту Андрею за чудесну допомогу.

57. Лілія Кондратюк, 1972 р.н., с. Дмитрівка Теофільського р-ну Хмельницької області, середньо-спеціальна освіта.

У 1997 р. я важко захворіла. В мене була постійна температура 37,3°C, боліла голова і безперестанне серцебиття. Їздила лікуватися в Хмельницький і до Києва, однак ніхто з лікарів не міг встановити діагноз. Це все тривало п'ять років. У березні 2002 р. моя подруга Юлія Савчук приїхала зі Львова і дала мені книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея”. Я прочитала і дала обітницю, що як тільки виздоровію, то поїду на могилу Шептицького подякувати, а також буду старатися написати про це оздоровлення, щоб інші люди теж могли рятуватися молитвами до цього великого Праведника. Два тижні я молилася до Митрополита Андрея і стала здоровою. Дякую Шептицькому за чудесне оздоровлення. З того часу завжди до нього молюся за себе і родину. У жовтні 2002 р. я виконала свою обітницю.

58. Галина Петрів, 1964 р.н., м. Львів, вища освіта.

Наприкінці січня 1999 р. я і двоє моїх донечок захворіли грипом. До нас прийшов священник і дав книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея”. В той час я була вагітна і не могла приймати таблетки. Я дуже важко переносила грип, а тому всю свою надію поклала на Митрополита Андрея. Три вечори я відмовляла ті молитви до Шептицького, що є в кінці книжечки і надзвичайно швидко та легко ми виздоровіли.

59. На третю ніч мені приснився Митрополит... У сні я бачила кімнату, а під вікном ліжечко в якому я з донечкою Анастасією. На іншому лежить великий чоловік. Горять свічки... Раптом цей чоловік підіймається з ліжка і прямує до іншої кімнати. В той час згори падають мені і дочці два дарунки. Ще комусь дає, але я не бачу. Постать цієї людини велика, аж під саму стелю. Зодягнутий у чорну ризу. У нього довга борода і скуповжене волосся. На запитання чому він такий великий, лунає відповідь: “Бо я і є такий великий”.

І ось наближається до мене ця величава людська постать, нахиляється і ніжним, лагідним, мелодійним голосом (якого я ще ні від кого не чула) запитує мене: “А чому ти мене нічого не питаєш, красуне? Що тобі твої зірки говорять?” – “Вони мовчать” – відповідаю. – “Ну, тоді я тобі скажу”. В цю мить я зрозуміла, що переді мною Шептицький. – “Ти народиш синочка, назвеш його Васильком і все в тебе буде добре”.

З того часу я твердо вирішила щодня молитися за прославу Митрополита Андрея, щоб допомагав людям і робив чуда, а мені, щоб поміг народити здорову і гарну дитину.

Священник дав мені кусочок хустинки Митрополита, яку я завжди ношу при собі. Перед пологами я пішла до крипти помолитися до Шептицького. І дійсно, положи були напрочуд легкими (можу порівняти, бо вже маю двох дітей). Також збулися слова Митрополита Андрея – я народила синочка і охрестила його Васильком.

60. Часом людина дуже впевнена у своїх фізичних можливостях. Я ж переконана: щоб ми не робили – без Божої помочі не обійтися. Коли народився мій синочок, то не був активним у смоктанні молока. Мене дуже боліли груди. Усі мої зусилля процідити молоко були марними. Відчай огортав душу. Боялася, що в мене мастит, а тоді прийдеться різати груди. Я застановилася, почала щиро молитися до Шептицького і благодати помочі. Сталося чудо. Цілу добу моє дитя з нетривалим відпочинком смоктало груди. Тим самим забезпечило собі їжу, а я unikнула операції. Дякую в молитвах Митрополиту Андрею за допомогу і прошу бути опікуном моєї сім'ї.

61. Увечері 2 листопада 1999 р. після прогулянки моя донечка поскаржилася на біль в оці. Все очне яблуко було залите кров'ю і нестерпно боліло. На дворі темна ніч і єдине, що я могла зробити – це молитва до Шептицького. Я щиро благала Митрополита Андрея про оздоровлення дитини. З надією, що буду вислухана, лягла спати. І якою ж радістю для мене було зранку бачити, що око в моєї дитини чисте-чисте!

62. Галина-Марія Роздольська, 1951 р.н., м. Львів, вища освіта.

Я народилася в с. Мутне Кузнецького р-ну Кемерівської області. Вже давно я молюся за прославу Шептицького, а коли прочитала “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея”, то з того часу на кожному кроці дістаю чудесну поміч. У лютому 1999 р. в мого сина Тараса виникла загроза залишитися без роботи, бо попав під скорочення. Я почала просити Митрополита Андрея, щоб допоміг з працевлаштуванням. І все обернулося так, що син залишився на тому самому заводі, тільки під іншим керівництвом, з більшою зарплатою та легшим режимом роботи.

63. Моя донечка Ірина працювала над дисертацією і готувала до друку монографію. Але для цього потрібні були певні кошти. Я зажурилася, але тут же почала молитися до Митрополита Андрея. І ось чудо! Моїй доні призначили разову стипендію від канадського благодійного фонду. Таке й уві сні не присниться! А згодом у вересні ще й мої батьки допомогли. Господь вислуховує ці молитви і посилає допомогу задля прослави Шептицького. Слава Богу!

64. З 1992 року я молилася до Шептицького за навернення і спасіння душі мого братапняка. Він дуже заплутався у гріхах і чути не хотів за Сповідь. Але я настирливо молилася. У вересні 2001 року вперше у житті попросив прощення в мами за свої вчинки і це принесло їй велику радість. Пізніше висповідався і в короткому часі відійшов у вічність. Я переконана, що це результат могутнього заступництва Митрополита Андрея.

65. Іван Слободян, 1953 р.н., м. Львів, кандидат хімічних наук. Записав у 1977 р.

Бабуся любила розмовляти зі мною. Я працював по змінах, отже був вдома найчастіше і любив сидіти коло бабусі. Це було в сорокових роках. Бабусю розшукували. У село Милошевичі Пустомитівського р-ну Львівської області ввірвався польський ескадрон, лунали постріли. Ескадрон зупинився на плебанії. Бабуся, побачивши озброєних людей, пішла в маленьку темну комірку. Закрила двері на ключ, підсунула до дверей важке ліжко і лягла. Не дивлячись на постріли і крики, які лунали на подвір'ї, сама й не зчулася, як заснула. Снівся їй Митрополит Андрей Шептицький, ніби він підійшов до неї, поклав руку на чоло і промовив: “Не турбуйся, я не лише святий, я й чуда роблю, спи спокійно, нічого тобі не станеться”. У бабусі, молодій тоді ще жінки, справді було настільки безвихідне положення, що вона спокійно чекала що буде. Вже бачила Львів у вогнях і пострілах, бачила

як вертаються діти зі страшної Замарстинівської тюрми, на згадку про яку навіть у катів Освенціму волосся ставало дибки.

Пробудилася бабуся від несподіваної тиші, пахло горілим, чулося шипіння вогню. Ой, то хата горить! Проворно зірвалася на ноги. Легко відсунула барикади. Відкрила двері і побачила, що у дверях позастрягало куль як родзінків у великодній бабці, але жодна не пролетіла в комірку. Не маючи часу чудуватися, вона вискочила на подвір'я. Тут вже було повно односельчан. Одні гасили хату, яку запалив ескадрон, інші тягнули все, що було в господарстві, до себе. “Постій, Ольго! Куди це ти тягнеш моє поросся?” Ольга, яка несла на руках вже таки здоровеньке поросся, яке немилосердно пищало, з переляку опустила його і воно побігло попискуючи. “Боже праведний! Ну Дозю, йди собі, душам не потрібно їсти”. “Я жива, чуєш, Ольго, я жива!”

Тут підбігли люди, обступили бабусю. Деякі пробували руками, чи це дійсно не душа, а плоть. І розказували про страшну стрілянину, яка лунала з хати. Як вояки перевернули все догори дном, пробували виважити двері в комору, а коли не вдалося, то стріляли. Пошукавши в хаті і не знайшовши нікого, зі злості запалили її і від'їхали. Люди кинулися гасити пожежу, а що не вірили, що господиня врятувалася, то вирішили розібрати товар – не пропадати ж добру! От таку історію розповіла мені бабуся. А ви кажете чудес не буває!

66. Константин Чехович, 1896-1987р.р., професор ЛБА. Написано 9.07.1978 р.

Я особисто переконаний про надзвичайну святість Митрополита Андрея. На моїм бюрку стоїть його портрет в золотій рамці. Часом молюся до святого Митрополита тими словами, які сам Митрополит подиктував жінці о. Степана Комара з Милошевич: “Іже во святых, отче наш Андрею, моли Бога о нас грешных”. Моє особисте переконання про святість Митрополита Андрея у згоді з переконанням осіб більше компетентних від мене: а) о. Канонік Степан Рудь ще й по повероті з Сибіру у розмові зі мною у Львові 1956 р. висказувався в тому змислі, що оцінює Митрополита Андрея як святого і що дуже бажав би його канонізації; б) Отці Студити, котрі опікувалися Митрополитом Андреем і не відступали від нього аж до моменту смерті, були переконані, що Митрополит Андрей помер в ласці святості. Таких слів ужевав в розмові зі мною о. Ніканор, студит, співредактор молитовника “Господь воззвах к Тебi” (Львів, 1944).

67. Дружина о. Комара, Євдокія, у смертельній небезпеці під час обстрілу її мешкання польськими боївкарами зазнала чудесної допомоги. З'явився їй Митрополит Андрей і заслонило від обстрілу. Пізніше, під час видіння, на її запит, чи можна молитися до Митрополита як до святого, дістала притакуючу відповідь, а на запит якими словами молитися, Митрополит продиктував їй вищенаведений текст. Останній раз я розмовляв з п. Євдокією у Львові літом 1972 року. Щодо її правдомовності не маю ніяких сумнівів.

68. Я сам зазнав дивного впливу Митрополита Андрея під час його проповіді в церкві св. Духа у Львові десь 1930 чи 1931 року. По повероті з заграничних студій моє відношення до справ церковних було майже байдуже. Зміст проповіді мене майже не цікавив. І тоді, несподівано, я відчув у грудях неначе якесь бурхливе палахкотіння, що відразу спам'ятало мене і притягнуло мою увагу до змісту проповіді. Я був певний, що це вплив надзвичайного Проповідника на мою душу. Далі я вже уважно слухав проповідь, а в дальшому житті почав більше дбати про християнський зміст особистої і національної культури. (Чернетка листа зберігається в архіві К. Чеховича в українській громаді Гданьска, Польща).

69. Мирослава Кривдик, 1957 р.н., м. Львів, вища освіта.

Мій батько Іван Кулицький, 1923 р.н., отримав діагноз “рак шкіри”. Мав декілька ран на спині, які залікували рентгенотерапією. Коли ж відкрилася рана на нозі, то батько

категорично відмовився звертатися до лікарів. Ця рана кривавила два роки. Тоді моя мама, Віра, почала ревно молитися до Митрополита Андрея Шептицького і благати в нього помочі. Через деякий час мама отримала від родички ліки на важкозагоювані рани. Після прикладання цієї мазі у 1995 році рана загоїлася і з того часу у батька на тілі нема жодних ран. Звичайно, що це є чудо, бо як відомо в медицині рак мазями не лікується.

70. Тетяна Боднарчук, 1980 р.н., м. Львів, вища освіта.

У листопаді 2001 року я перестудила праве вухо. Сильно боліла вся права частина голови і почало текти з вуха. Я настрашилася і в неділю 18 числа пішла молитися на могилу Шептицького, бо маю книжечку “Чудесні дарунки від Митрополита Андрея”. Перед тим я часто ходила до крипти молитися за людей, які просили помочі в молитві, за владу, за священників і цілий світ.

Я припала на коліна і змовила вервичку за тих, хто просив мене за них молитися, пізніше в різних наміреннях, а тоді вже за оздоровлення вуха. Змовила “Отче Наш”, “Богородице Діво” і приклала вухо до гробу. Чую болить. Вдруге змовила і подумала – по вірі вашій буде вам дано, а після третього разу сказала – хай буде воля Божа. Якщо Бог хоче, щоб я терпіла біль, то я потерплю, а якщо Бог хоче зробити чудечко, то я про це розповім усім.

Встаю з колін, аби вже йти, як раптом серцем чую зрозумілий і чіткий голос Шептицького, що до завтра вухо буде здорове. Я аж завмерла на якусь мить і сама не розуміла, що зі мною сталося, однак не мала жодного сумніву, що до завтра вухо буде здорове. З неділі на понеділок я дуже міцно спала і прокинулася серед ночі від того, що мене перестало боліти вухо. В одну мить немов би хто рукою зняв весь біль. Зранку я пішла до церкви і пожертвувала Службу Богу, як подяку Митрополиту Андрею за чудесне оздоровлення.

71. Ольга Павловська, 1939 р.н., м. Броди Львівської області, середня освіта.

У 1990 році в Бродях проводилася місія за прославу Слуги Божого Митрополита Андрея. З того часу я ревно молюся до Шептицького, бо мала великі проблеми зі здоров'ям. Роки минали, а мені ставало щораз то гірше. Деколи мала сумніви, чи не даремно молюся. У липні 1997 року мені зробили операцію по жіночому. Я її дуже важко перенесла і з того часу коли слабше, коли сильніше, але безперервно мала кровотечу. Однак, даліше, з ще більшою ревністю відмовляла молитву за прославу Митрополита Андрея.

У 2001 році вирішила їхати на зустріч з Папою. Взяла з собою в дорогу всі речі, які необхідні в такому стані, але на щастя більше ними не користувалася, під час Служби Божої, яку правив Святійший Отець Іван Павло II, я стала здоровою. В одну мить у мене припинилася кровотеча. Пройшло декілька днів і аж тоді я усвідомила, що зі мною сталося чудесне оздоровлення. Я дуже хотіла і молилася, щоб Митрополит Андрей був прославлений і Господь почує мою молитву.

72. Мирослава Кміть, 1957 р.н., м. Львів, вища освіта.

З маленької дитини я завжди бачила перед собою чудовий і великий портрет Митрополита Андрея, який переховувала моя мама, Наталія Богдан, від тих, що її переслідували після 11-ти літнього ув'язнення. У 1945 році маму засудили на 25 літ за те, що любила Україну. На суді показували знімки з похорону Шептицького, де мама – студентка медінституту несла вінок. Це вважалося злочином. Ще раніше вона була в числі тих найкращих учениць школи ім. М. Шашкевича, які ходили вітати Митрополита з іменинами. Шептицький благословив діточок і давав всім цілувати великий золотий перстень з мощами святих. А тому для мене

образ Митрополита завжди був святим. Після виходу нашої Церкви з підпілля я часто зі своїми дітьми ходила молитися до крипти Собору св. Юра.

Восени 1999 року важко захворів мій син Андрій. Після вірусної інфекції почалося запалення легенів. Обстеження показало жахливі результати і лікарі назначили курс сильних антибіотиків. Одночасно ми з сином ходили до крипти і гаряче молилися за видужання. Син притулявся грудьми до гробу Шептицького і я була впевнена, що все буде добре, бо Митрополит постійно допомагає мені у педагогічній і мистецькій праці. Я давно молилася до нього, як до святого. І дійсно, через 10 днів зробили повторний рентген, який показав, що легені абсолютно чисті. Я відразу постановила, в знак подяки, описати про цю чудесну поміч за посередництвом Шептицького. Митрополит Андрей є опікуном моєї родини, а також багатьох моїх друзів.

73. Люба Вергун, 1966 р.н., м. Кам'янець-Подільський, неповна вища освіта.

Я народилася в с. Михайлівці Борщівського р-ну Тернопільської області, а заміж вийшла в сусіднє село Кудринці. У червні 1999 року там стався прикрий випадок. Пан Михайло Клим з 1937 р.н., кропив жуків без захисту і отруївся хімікатами. У нього перестав працювати шлунок, втратив апетит і за два тижні схуд на 11 кг. Онімліли руки й ноги, покрутило пальці і сильно боліла права сторона голови. Його повезли до Києва і поклали у 18ту лікарню в неврологічний відділ, де 20 днів рятували серце.

4 липня я зустріла дружину хворого, Стефанію, і дала їй іконку Митрополита Андрея з молитвою за прославу. Вона ревно благала: “Отче Андрію, ти за життя помагав всім людям, то ж допоможи, щоб мій чоловік виздоровів”. Через декілька днів ми знову зустрілися і пані Стефанія мені розказала: “Слава Богу, моєму чоловікові вже легше, Шептицький допоміг!” Я сильно втішилася, бо теж молилася за пана Михайла до Шептицького і все казала: “Хай станеться чудо!”. А 20 липня його виписали з лікарні. Дякую Богові за чудесну поміч від Митрополита Андрея. Колись у 1902 р. Шептицький був з візитацією у наших селах і це для нас велика честь і ласка, що така Велика Людина ходила по нашій землі.

74. Отець-декан Володимир Юськів, 1957 р.н., м. Великі Мости Львівської області.

Восени 2001 р. в Белзькому деканаті до мене звернулася за порадою одна жінка з донькою Наталею. Два роки після шлюбу Наталя не вагітніла, а тепер, перебуваючи на восьмому місяці, в неї виникла смертельна небезпека. Лікарі, після неодноразового ультразвукового обстеження, виявили складну легеневу паталогію. Дитина живе і розвивається тільки за рахунок матері, а після народження вона відразу загине, бо не зможе самостійно дихати. Крім того в будь-який момент плід може завмерти і тоді виникне загроза для життя матері. Лікарі настирливо радили зробити аборт.

Біль і розпач переповнив серце мами і доньки, які є практикуючими християнами. З дитинства Наталя дотримувалася Божого Закону, належала до молодіжного братства і ось, тепер, стоїть перед страшним вибором. Я порадив їй покластися на Божу волю і просити заступництва Митрополита Андрея, бо якраз 2001 рік Церква проголосила роком Шептицького. В цьому наміренні молилася ціла наша парафія, священники з деканату і вся родина Наталі.

Перед пологами Наталя поїхала до Собору св. Юра, щоб помолитися на могилі Шептицького. Вислухала Службу Божу, посповідалася, прийняла Святе Причастя і гаряче молила Бога за чудесне оздоровлення для прослави Митрополита Андрея. І ось, 22 жовтня, приходять до мене мама Наталі і зі сльозами на очах каже, що Бог вислухав молитви своїх дітей, бо хлопчик народився живим. Акушерка відразу його охрестила. Питаю, як назвали? –

Андрій – відказує бабця, – в честь Митрополита Андрея, інакше й не могло бути. А 29 жовтня, я довершив чин Хрещення. Сьогодні Андрійкові вже минув рочок.

75. Сестра Володимира Максимів, 1958р.н., ЧСВВ, м. Львів. Закінчила Папський інститут.

У США проживає наша сестра Бернарда Аркатин 1922 р.н., яка у 80-тих роках під час автокатастрофи зазнала важких тілесних ушкоджень. Здавалося, що не виживе. Всі наші сестри молилися за неї до митрополита Андрея і незабаром сестра Бернарда прийшла до свідомості. Однак, назавжди могла залишитися паралізованою. Сестра наполегливо молилася до Шептицького за чудесне оздоровлення. І дійсно, сталося повне виздоровлення, хоч сестра в похилому віці.

З вдячності до свого небесного заступника сестра Бернарда, з благословення єпископа, об'їздила всі наші парохії в Америці; розповідаючи про життя і діяльність Великого Митрополита, про те як через його заступництво стала в чудесний спосіб здоровою. Часто сама їхала автом, а в інших випадках користувалася поїздом і літаком. Ця місія вдячності сестри-васіліянки охопила 127 тисяч км.

Приїжджаючи в Україну сестра Бернарда по селах, містах і обов'язково на катехитичних заняттях, розповідає про євангельське життя Слуги Божого Андрея та робить пожертви для прослави нашого Українського Князя Церкви.

Тут треба зупинитись, бо всі випадки не можливо списати – їх дуже багато. Беатифікаційний процес розпочато 5.12.1958 р. Прошу всіх, хто одержав чудесну поміч за посередництвом Митрополита Андрея Шептицького, повідомити за адресою: 290004, Україна, Львів-4, пл. Соборна, 3.

МОЛИТВА

О Пресвітла Єдина Любове! Молитвами слуги Твого Митрополита Андрея, глянь ласкаво на Вкраїну, наш Спасе, зглянься на Церкву нашу, на народ, що його полюбив Ти! Дай нам у безмірній Своїй милості дар мудрості, дар єдності, дар Любові! Нехай навечно згине розбрат і ненависть з-поміж нас, нехай зникне темрява злоби і гніву! Нехай пропаде гординя, нехай розвіється, як дим, усяке зло, щоб ми, Тобою, Христе, з'єднані, єдиним серцем і єдиними устами прославляли й оспівували пресвяте і величне Ім'я Твоє Отця, і Сина, і Святого Духа! Амінь.

ВИТЯГИ

З ПОСЛАННЯ Митрополита Андрея до недужих у 1934 році

Не маючи спромоги стати на ноги, прикований до крісла, та в неспромозі Вас відвідати, пересилаю Вам отсим письмом найщиріший мій привіт – Архиєрейське Благословення і тих кілька слів потіхи. Бог допускає на нас терпіння, недуги, тілесну неміч, тяжкі нераз болі, прикрі хірургічні операції – з любови до нас і для нашого добра. Бо нам терпіння, недуги завжди треба: без них могло б наше життя відступити від Божого закону, і ми могли б пропасти навіки. Ми, Дорогі, є з роду грішниками, наша зіпсута природа бунтується проти Божої волі і зводить нас на бездоріжжя. Щасливий той, кому Бог дає нагоду покутувати за гріхи. Немічне тіло лежить на ложі терпіння, але коли душі діткнеться благодать Святого Духа, то просвітить розум і побачить, скуштує, яким добрим батьком є Бог, як добре разом з Ісусом Христом терпіти і з Ісусом Христом воскреснути. Хто лише зрозуміє, який то є скарб, цей ним так утішиться, що серед найбільших терпінь знайде хвилини радості.

Мій Брате-Сестро, ціла твоя недуга є під символом, під знаком маленького дерев'яного хреста. Ти міг би той хрестик дерев'яний відкинути від себе, але зачекай ще хвилинку, придивися йому ближче, а може замість відкинути, – ти притиснеш його до серця й поцілуєш. Недуга тіла вертає здоров'я душі. Тому символ твоєї недуги – хрестик. Терпеливе зношення хреста робить нас подібними до Ісуса, і коли терпеливо зносимо Богом дані терпіння, то, як киринейський Симеон, помагаємо Ісусові двигати хрест на Голгофу.

Чаша Христової Крові є неначе неповна, і Христос сам дозволяє, щоби до тієї Чаші Його Крові люди могли додати і кілька крапель своєї крові. Дивним даром Божої благодаті вільно нам таким способом свою кров доливати до Христової Чаші і тим способом доповняти те, що бракує Христовим страстям. Вільно нам своїми терпіннями завершувати Христове діло. Тобі, бідна убога дитинко, що терпиш гіркі терпіння й гіркі болі, недуги, що лежиш у ліжку опущена, забута всіма, – тобі вільно приймати терпіння й терпіти так, що твоє ліжко стане неначе Христовим хрестом, на котрім розп'яте твоє тіло буде проливати кров свою разом з Ісусом Христом за спасення світу.

Терпіти – це значить Богові виявляти найбільшу любов, а коли у терпіннях думаєте про ближніх, про тих, що терплять гірші терпіння від вас, і коли за них жертвуєте ті терпіння, то це є прегарне, пречудове діло любові ближнього, а любов покриває множество гріхів. Може це і трудна чеснота - радуватися у терпіннях, але вже багато значить – розуміти, що хрест – це Божа ласка, розуміти, що Бог з любові до нас дає нам терпіти і що ті терпіння можуть принести і нам, і нашим ближнім великі добра. Коли це зрозумієте, то зможете так терпіти, щоб у всім прославлявся Бог через Ісуса Христа, котрому слава і сила по віки вічні. Амінь.

* * *

Легше часом кров пролити в одній хвилі ентузіазму, ніж довгі роки з трудом виконувати обов'язки, зносити спеку дня і жар сонця, злобу людей і ненависть ворогів, брак довір'я своїх і недостачу помочі від найближчих; і серед такої праці аж до кінця виконувати своє завдання, не чекаючи лаврів перед перемогою, ані винагороди перед заслугою!

МОЛИТВА

О, мій Боже, з глибини моєї душі кланяюсь перед Твоєю безмежною Величчю. Дякую Тобі за ласки і дари, що ними Ти наділив Твого вірного Слугу Митрополита Андрея Шептицького. Прошу Тебе: прослав його також і на землі. В тій цілі благаю Тебе: уділи мені в Своему Батьківському милосерддю ту ласку, про яку я Тебе покірно прошу. Амінь. „Отче Наш”, “Богородице Діво”, “Вірую”.